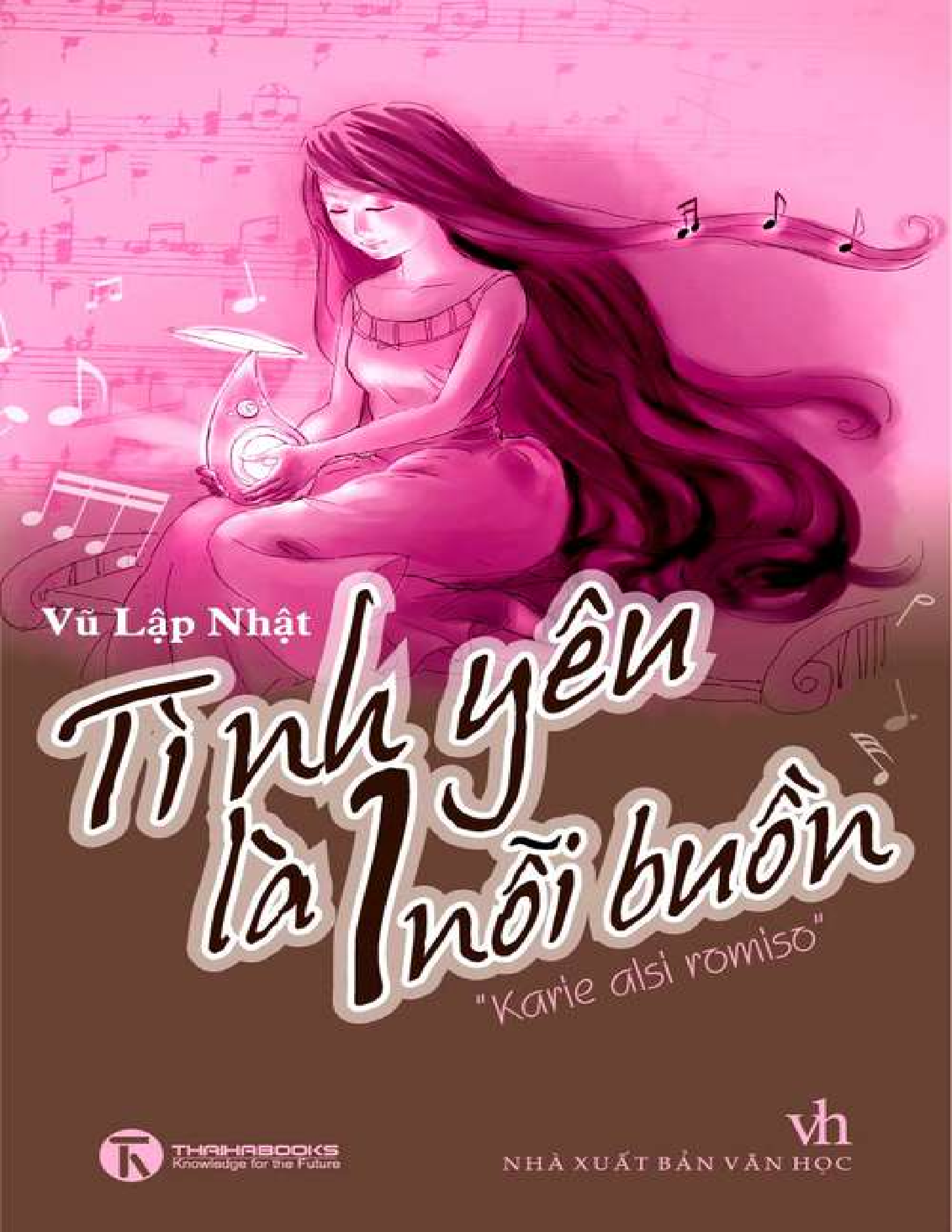

Vũ Lập Nhật

Tình yêu là nỗi buồn

"Karie alsi römiso"

THAIABOOKS
Knowledge for the Future

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Table of Contents

Mở đầu

MỤC LỤC

HỘI

ÁI

TƯỜNG

LY

NGHĨ

NGỘ

KÍ

Xã hội càng phát triển
chỉ càng làm cho những nỗi buồn của con người
trở nên vĩ đại hơn...

Yier

Vào năm thứ 12 Cisimi III,

ở đất nước Netani...

Câu chuyện của chúng ta bắt đầu...

Mở đầu

Netani là một đất nước mà trình độ khoa học kỹ thuật phát triển hầu như có thể gọi là gần đạt đến sự hoàn chỉnh. Hoàn chỉnh đến mức độ tất cả người dân nơi đây lúc nào cũng sống sung sướng, hạnh phúc. Họ được thỏa mãn về mặt vật chất đến nỗi chẳng mấy ai có một động lực hay khát khao nào để sống vì họ không thiếu thứ gì cả. Ở đây ngay cả một người nghèo cũng có cuộc sống không mấy chật vật. Tuy nhiên, cho đến một ngày, tất cả những điều ta đã biết ở trên hoàn toàn không đúng nữa khi Netani xuất hiện một nhạc sĩ kỳ quái.

Không ai biết rõ về người nhạc sĩ này. Chỉ biết đó là một người đàn ông vì chưa một người dân bình thường nào được trực tiếp gặp mặt ông. Tuổi tác, dung mạo, lí lịch, tiểu sử, nơi ông ở... ra sao đều không ai rõ. Người ta chỉ gọi ông bằng một cái tên duy nhất, không có họ: Yier.

Yier trong tiếng Netani nghĩa là duy nhất. Vì anh sáng tác nhạc và hát chính những bài hát của mình là chỉ để cho tất cả mọi người thưởng thức một lần trong đời. Ở đất nước Netani, mỗi khi mua một đĩa nhạc nào đó, người ta tốn 40 ariti. Sau khi mua đĩa nhạc về, người ta chỉ nghe được 40 lần là không còn nghe được nữa. Nếu sau 40 lần mà người nghe không còn hứng thú với bản nhạc đó thì có thể vứt bỏ đĩa. Tuy nhiên, ít có ai vứt bỏ đĩa mà mình đã mua cho dù sau khi nghe 40 lần họ không còn thích nữa. Vì nếu như họ đã vứt bỏ rồi thì sau này, nếu có khi nào muốn nghe lại bản nhạc đó, họ không thể dùng 40 ariti để mua một đĩa nhạc mới. Vì ở đây, đó là luật: Mỗi người chỉ được mua một đĩa chứ không được mua từ hai đĩa trở lên với cùng nội dung, không ai được mượn đĩa của ai và khi nghe nhạc (ngoại trừ khi đi xem các chương trình âm nhạc trên sân

khá u hay ở các quán bar) thì chỉ nghe một mình. Nhưng nếu vẫn còn thích bản nhạc đó thì sẽ phải chuyển một ariti từ tài khoản của mình vào hệ thống gửi tiền tự động trong máy hát. Một ariti sẽ tương xứng với một lần nghe. Số ariti này sẽ tự động chuyển đến người nhạc sĩ sáng tác bài hát đó. Vì đây là một đất nước vô cùng tôn trọng quyền sở hữu, quyền trí tuệ và sáng tạo của cá nhân đến nỗi trong nghệ thuật, người ta đánh vào từng đồng ở mỗi lần thưởng thức như thế.

Tất cả mọi nhạc sĩ đều sáng tác cho mọi người nghe được nhiều lần, duy chỉ Yier là cá biệt. Anh bán đĩa ra với giá chỉ một ariti. Mọi người chỉ nghe được một lần và không thể nạp tiếp tiền để nghe lần thứ hai. Sẽ có nhiều người thắc mắc, vậy anh lấy tiền đâu để sống? Chuyện này không ai biết rõ nhưng theo nhiều nguồn tin khác nhau thì vì anh là một nhân vật hết sức đặc biệt nên không cần phải lo nghĩ chuyện kiếm tiền mà chỉ việc sáng tác và nhận được tiền chu cấp của Hội Đồng Chính Phủ Cấp Cao.

Quả thật, Yier là một người hết sức đặc biệt vì âm nhạc của anh lay động được tất cả mọi trái tim người dân Netani. Không một ai có thể thoát khỏi sức quyến rũ mãnh liệt trong âm nhạc của anh. Không thể nói rõ là nhạc anh mang âm hưởng vui hay buồn hay bất cứ một tính từ nào khác vì đó là thứ âm nhạc có thể đúng với cảm xúc của bất cứ người nào dù họ đang ở trong bất cứ tâm trạng nào. Có những người yêu nhạc của anh đến nỗi họ mua về mà không dám nghe ngay lập tức vì họ biết chỉ nghe được một lần nên cố gắng kìm nén lòng ham muốn của mình, đợi khi nào có một chuyện gì đó thật buồn hay thật vui, hay thật đặc biệt xảy đến với họ thì họ mới mở nhạc của anh để nhớ mãi khoảnh khắc đó. Có những người đã đợi mãi mà không có dịp nào đặc biệt nên đến khi họ già và gần chết mới mở nhạc của anh. Anh còn là người mở đầu cho thời kì Cisimi III. Cisimi trong tiếng Netani nghĩa là âm nhạc. Ở Netani -

đất nước coi nghệ thuật như một thứ tôn giáo, người ta đánh đâu năm bằ ng cách đặt tên năm đó là năm mà loại hình nghệ thuật nào chiế m lĩnh ưu thế nhấ t. Có bảy loại hình nghệ thuật được chia ra ở đất nước này như sau: Ratulie (văn học), Cisimi (âm nhạc), Maneci (điện ảnh), Paniti (hội họa), Tagi (sân khấ u), Lebatl (khiêu vũ), Techira (kiế n trúc). Chính Yier là người đã tạo ra một thời đại mới cho âm nhạc ở Netani, từ khi anh xuấ t hiện và khuấ y động nề n âm nhạc Netani đế n nay đã 12 năm. Trước anh, hai người đem đế n vinh quang cho âm nhạc là: Ka Bantigo Siti (Cisimi I), Ri Tagone Tino (Cisimi II). Cả ba người nhạc sĩ mở đầ u cho những giai đoạn âm nhạc thô ng trị Netani đề u tuyệt vời nhưng cho đế n giờ phút này chưa có ai lại kỳ quái và tuyệt vời như Yier. Theo đánh giá của Hội Đồ ng Chuyên Môn Âm Nhạc Netani, cho đế n giờ này, Yier vẫn là người nhạc sĩ tuyệt vời nhấ t trong lịch sử âm nhạc của Netani. Âm nhạc của anh tuyệt vời đế n như thế nhưng tại sao anh lại làm vậy? Tại sao anh lại chỉ cho người nghe thưởng thức một lâ n trong đời?

Vì theo lời tự sự của anh trong đĩa nhạc đầ u tiên (và cũng là lời ghi duy nhấ t, trong các đĩa nhạc sau này, mỗi đĩa chỉ có một bài hát của anh, không hề có bất cứ lời tự sự kèm theo): “Đố i với tôi, nghệ thuật thực sự là chỉ câ n được nhìn ngắ m một lâ n cũng sẽ khiế n người ta nhớ mãi”. Âm nhạc của anh, quả nhiên đã làm được điề u đó - điề u mà bất cứ người làm nghệ thuật nào cũng ao ước làm được. Nó là thứ âm nhạc khiế n ta khi nghe xúc động đế n phát khóc vì không ngờ trên đời này lại có thứ âm nhạc hay đế n như thế ; là thứ âm nhạc mà dù chỉ nghe được một lâ n, sau một thời gian dài, mặc dù không nhớ rõ giai điệ u nhưng vẫn khiế n ta nhớ được cảm giác hạnh phúc, sung sướng khi nghe bản nhạc đó; mỗi lâ n nhớ lại như vậy, ta lại bất giác mỉm cười. Tuy vậy, cảm giác thỏa mãn vẫn luôn tồ n tại song hành cùng cảm giác nuố i tiế c: muố n nghe bài hát đó thêm một lâ n nữa. Người ta cũng không thể hát ú ớ lại theo giai điệ u mà mình nhớ mang máng vì lời bài hát của anh được hát bằ ng một thứ

ngôn ngữ do chính anh tự sáng tạo ra, không phải là tiếng Netani. Chính vì vậy, Yier đã tạo ra một vết nứt nho nhỏ, đáng yêu làm cho cuộc sống của những người dân nơi đây không còn hoàn mỹ một cách tuyệt đối nữa: Vì họ không được nghe nhiều lần âm nhạc mà mình thích dù họ có giàu có như thế nào đi chăng nữa.

Yêu thích âm nhạc của anh như vậy nhưng không phải tất cả người dân xứ Netani đều yêu mến anh. Tình cảm họ dành cho người nhạc sĩ này lại không rõ ràng như tình cảm họ dành cho thứ âm nhạc thần thánh của anh. Họ vừa yêu vừa ghét anh. Những lí do để mọi người ghét anh đa phần xuất phát từ điểm độc đáo nhất chỉ có ở anh: chỉ cho mọi người nghe nhạc một lần. Họ nói anh là người ích kỉ, khi sáng tác nghệ thuật chỉ nghĩ đến bản thân mình nên sau khi sáng tác xong chỉ cho mọi người nghe một lần rồi độc chiếm. Còn một nguyên nhân sâu xa cũng không kém phần quan trọng, cũng trong lời tự sự của đĩa nhạc đầu tiên, anh còn ghi những dòng sau: “Tất cả mọi người đều chỉ được nghe nhạc của tôi một lần, ngoại trừ những người bị điếc. Họ cũng sẽ mua đĩa nhạc của tôi với giá chỉ một ariti nhưng được nghe đi nghe lại suốt đời. Tôi cũng xin nói là tôi sẽ không tổ chức bất cứ liveshow nào trong cuộc đời sáng tác của mình. Tôi muốn khi nghe nhạc của tôi, người ta chỉ có một mình”. Đối với những con người khuyết tật đáng thương về mặt thính giác thì lời anh viết vừa rồi quả là một sự sỉ nhục đối với họ. Đồng thời đó cũng là sự sỉ nhục đối với tất cả những người dân Netani bình thường vì anh khiến cho họ có cảm giác họ không xứng đáng để nghe nhạc của anh. Chính vì lời tự sự đó mà hầu như không có một người dân nào ở Netani hoàn toàn yêu mến anh. Thậm chí việc có nhiều người yêu mến nhạc của anh và căm ghét anh là một điều hết sức bình thường và phổ biến ở nơi đây.

Bởi vì khi nghĩ về con người anh, nghệ thuật không đủ bù đắp cho những thước đo chuẩn mực về nhân phẩm mà các hành động của

anh hầu như đều vượt quá giới hạn của những thước đo này. Nhưng khi đến với âm nhạc của anh, nó tuyệt vời đến độ khiến người ta hoàn toàn quên những suy nghĩ của mình về anh khi không nghe nhạc. Người ta đến với âm nhạc của anh hoàn toàn bằng một thứ tình yêu... ngây thơ.

MỤC LỤC

Mở đầu

HỘI

ÁI

TƯỜNG

LY

NGHĨ

NGỘ

KÍ

HỘI

Yier ngồ`i thơ thần bên cây đàn piano. Anh đang sáng tác đoạn cuối`i của bài hát mới. Anh đã sáng tác xong cả một bài hát dài gầ`n mười mấ`y phút, chỉ còn đoạn cuối`i nữa thôi nhưng cả tuầ`n nay anh vẫn chưa hoàn thành được. Biế`t bao nhiêu giai điệu cho đoạn cuối`i được đánh ra rô`i lại bị gạch bỏ đi, anh mệt mỏi đóng nắ`p đàn lại và ngồ`i áp mặt trên đó. Một cơn gió nhẹ khẽ lùa qua cửa sổ làm bức rèm trắ`ng bay phấ`t phơ. Buông đôi mắ`t lơ đãng nhìn qua kẽ hở nhỏ giữa khung cửa sổ và bức rèm đang bay bay, Yier thoáng ngắ`n người ra khi nhìn thấ`y có một cô gái bận áo liề`n váy trắ`ng dễ thương đang đứng ở ngoài cửa. Cô gái mang vẻ đẹp thuầ`n khiết hơn cả đám mây trắ`ng ngoài kia. Thấ`y Yier nhìn mình, cô khẽ nhìn anh mỉm cười dịu dàng. Nụ cười đó đi kèm với ánh mắ`t ngây thơ như trẻ sơ sinh trông đáng yêu làm sao. Bao nhiêu câu hỏi vang lên trong đầ`u Yier: Làm sao lại có người đế`n được đây? Vì nơi đây chỉ có anh và những người trong Hội Đồ`ng Chính Phủ Cấ`p Cao mới biế`t và đế`n được. Còn một điề`u quan trọng nữa: Hình như cô gái này bị câm? Vì anh thấ`y cô đang cố` dùng đôi bàn tay của mình để diễn đạt điề`u cô muố`n nói với anh. Anh cảm thấ`y lạ vì trước giờ, hình như chưa bao giờ có một người khuyết` tật nào nghe nhạc của anh. Vì trong đĩa nhạc đầ`u tiên, lời tự sự của anh vô tình khiế`n cho tất cả những người khuyết` tật (không phải chỉ riêng người điế`c) căm ghét và tẩy chay âm nhạc của anh. Anh chợt nghĩ, chắ`c hẳn vẫn có những người khuyết` tật nghe nhạc của anh, có điề`u anh chưa gặp được họ thôi.

Yier đứng phắt dậy. Anh bước lại gần cửa sổ, vén tấm màn lên để nhìn cho rõ cô gái. Anh bị cuốn hút không phải bởi sắc đẹp của cô mà bởi những động tác tay cô đang làm. Chúng trông thật ngộ nghĩnh, dễ thương. Gió thổi nhẹ nhẹ làm mái tóc dài của cô tung bay, thi thoảng cô lại khẽ đưa tay vuốt tóc nhìn anh đỏ mặt, bối rối. Các cử chỉ đó kết hợp với khuôn mặt khả ái, cùng những thắc mắc đã tạo nên sức lôi cuốn mãnh liệt đối với chàng nhạc sĩ. Sống 12 năm trôi trên những đám mây trắng lạnh lẽo, tách biệt với cuộc sống con người, không gặp gỡ bất kì ai, trái tim anh ngỡ như không còn thiết tha gì với cuộc sống nữa thì nay một người con gái bỗng dưng xuất hiện khiến anh tưởng như đang thấy ảo ảnh trước mặt: Trông nàng tựa như một thiên thần.

Bất chợt, đám mây dưới chân thiên thần đang đứng lún xuống. Yier chợt nhớ ra: Để bảo đảm sự cơ mật về nơi anh đang ở, Hội Đồng Chính Phủ Cấp Cao đã cài đặt một chương trình nhận diện đặc biệt vào các đám mây ở bên ngoài nhà anh làm cho ngoại trừ anh ra thì tất cả những người khác nếu không phải là người của Chính phủ đi làm nhiệm vụ thì đều không đứng được quá năm phút (vì sau

năm phút đám mây sẽ bị lún xuống, với độ cao như thế này, nếu bị rút xuống dưới đất, người đứng trên mây chắc chắn sẽ chết), còn các máy bay của thương dân vô tình bay qua vùng mây này sẽ bị rút xuống đất ngay lập tức.

Yier hô t hoảng mở cửa nhà ra, lao vào ôm chầm lấy cô gái. Cả hai người cùng rơi xuống một vùng sa mạc hoang vắng. Vùng trời nơi Yier ở chính là vùng trời trên sa mạc này. Thật ra, nơi đây rất heo lánh, hầu như không có ai tới đây bao giờ, Chính phủ không nhất thiết phải cài đặt chương trình bảo mật trên các đám mây nhưng vì họ rất lo sợ... vạn nhất có ai vô tình qua nơi Yier ở (cho dù khả năng xảy ra rất hiếm hoi) thì bí mật về việc làm đổ ỉ bại của họ sẽ lộ ra, ảnh hưởng đến cả một chế độ nên họ buộc lòng phải tính đến tất cả các trường hợp dù là hi hữu nhất.

Hai người lăn dài trên cát một hồi lâu rồi dừng lại. Lúc này, người cả hai đã lấm lem cát. Yier không phủi cát trên người mình trước mà vội vàng phủi cát trên người cô gái. Anh không để ý rằng lúc đó, chiếc mặt nạ sắt anh vẫn thường hay đeo đã rút ra từ lâu. Một cảm giác lạ lẫm trên khuôn mặt anh, có cái gì mịn màng lướt qua đó. Lúc anh đang mãi mê phủi cát trên người cô gái, anh không hay biết rằng cô đang nhìn anh bằng ánh mắt triu mến và dùng đôi bàn tay dịu dàng vuốt trên khuôn mặt anh: một khuôn mặt chỉ chít những vết sẹo đan qua chéo lại như sọc ca-rô trên lớp da đôi chỗ sưng phồng lên. Bất giác, anh hoảng hô t há t văng tay cô ra:

- Cô làm gì vậy?

Anh thét lên rất lớn nhưng sắc mặt cô gái vẫn y như cũ, không hề có chút thay đổi nào. Khi anh thét lên, cô cũng không hề lấy hai tay bịt lỗ tai theo phản xạ thông thường mà vẫn tròn xoe đôi mắt ngây thơ nhìn anh như không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Yier rất ngạc nhiên trước phản ứng của cô gái vì trước giờ chưa có ai nhìn

thấy khuôn mặt thật sự của anh mà không hoảng sợ cả. Cô gái này chẳng những không hoảng sợ mà còn nhìn anh bằng đôi mắt âu yếm. Đó là ánh mắt anh chưa bao giờ nhận được trước đây. Trong giây phút đó, anh cảm thấy bất ngờ, khó hiểu nhiều hơn là vui. Vì có lẽ từ trước đến giờ, vui là một khái niệm quá xa lạ với anh.

Không biết làm gì, giả vờ lơ đãng cô gái, anh vội vàng nhìn quanh quất tìm chiếc mặt nạ nhưng không thấy đâu. Có lẽ lúc này khi anh rơi xuống đây, nó đã vắng đi khá xa. Anh đứng dậy định chạy đi tìm thì bị cô gái nắm tay kéo lại.

- Bỏ tôi ra, tôi phải đi tìm chiếc mặt nạ của mình!

Cô gái vẫn tỏ vẻ như không hiểu và tiếp tục có những động tác tay kỳ lạ. Mọi việc càng thêm rối rắm hơn vì anh cũng không hiểu cô gái đang nói gì. Nhìn nét mặt ngẩn ngơ của anh, biết anh không hiểu gì, cô bèn vội vàng nghĩ ra cách lấy ngón tay viết chữ lên cát:

Tại sao anh phải đeo mặt nạ?

- Cô cần biết chuyện đó làm gì? Tôi không biết vì sao cô xâm nhập được nơi ở của tôi nhưng vì cô đã rơi xuống cùng tôi nên cô an toàn rồi, không sao đâu. Bây giờ cô đi đi! - Yier nói nhanh với vẻ cau kỉnh vì chưa quen với sự hiện diện của cô.

Cô gái lại tiếp tục viết lên cát:

Anh nói chậm lại chút được không? Nói nhanh quá em không đoán ra được.

Yier lại tiếp tục ngạc nhiên, nói chậm từng tiếng:

- Đừng... đừng nói với tôi là... cô cũng bị điếc...?

Mặt cô gái thoáng buồn và khẽ gật đầu.

Lúc này, Yier quên mất chuyện đi tìm chiếc mặt nạ vừa bị đánh rơi. Tâm hồn tưởng như đã không còn quan tâm đến thế sự của anh nay bỗng nổi lên lòng hiếu kỳ muốn biết chuyện của cô gái. Anh ngoảnh xuống bên cô, nhẹ nhàng hỏi:

- Tại sao em lại đến được đây? Em muốn tìm gặp tôi hay là chỉ vô tình đi qua?

Em đến để gặp anh.

Những thắc mắc cứ nối tiếp nhau mãi miên man trong đầu Yier:

- Nhưng... làm sao em biết đến tôi? Tôi chỉ viết nhạc thôi mà em thì lại...

Cô gái nhìn khuôn mặt bối rối của Yier, mỉm cười dịu dàng rồi lại viết tiếp trên cát. Lần này, cô viết nhiều hơn những lần trước:

Em biết anh vì em nghe nhạc của anh. Em rất yêu âm nhạc của anh và... yêu cả anh nữa. Dù trước đây chưa gặp anh bao giờ nhưng em vẫn tin rằng người viết ra được những giai điệu như thế chắc chắn phải là một người rất tốt. Và bây giờ khi đã gặp anh rồi, em biết mình đã không lầm.

Yier rất xúc động khi đọc những dòng chữ cô gái viết trên cát vì trước giờ chưa có ai nói là yêu anh, chưa ai nói anh là người tốt cả. Anh biết tất cả người dân Netani đều căm ghét anh. Làm sao họ không căm ghét anh cho được khi chính bản thân anh cũng căm ghét sự tồn tại của mình và muốn nó nhanh chóng kết thúc. Nhưng anh vẫn rất hoài nghi, không biết có nên tin lời cô gái nói không... vì nó quá vô lý...

- Nhưng... nhưng... làm sao em lại nghe được trong khi...

Cô gái chỉ vào một bên tai của mình rồi lại tiếp tục viết lên cát:

Ý anh là em bị điếc thì làm sao nghe nhạc của anh phải không? Hì, đó là bí mật của em. Em chưa bao giờ kể cho ai nghe chuyện này cả nhưng hôm nay em sẽ kể cho anh nghe tất cả nhưng với một điều kiện...

- Điều kiện gì?

Anh cho em ở lại nhà anh nhé. Em chẳng còn nơi nào để về cả.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt cầu xin khẩn thiết, rất đáng thương. Có lẽ, không ai có thể từ chối được ánh mắt đó, nhưng anh vẫn dứt khoát chọn cuộc sống cô độc một mình:

- Không. Nhất định là không. Tôi không muốn bất cứ ai xen vào cuộc sống riêng của tôi.

Vậy nếu em hiểu được âm nhạc của anh thì sao? Anh có cho em ở lại với anh không? Itoin karie niyo – Em yêu anh...

Dòng chữ “Itoin karie niyo” mà cô gái vừa mới viết chính là ngôn ngữ riêng do Yier sáng tạo ra trong các bản nhạc của anh. Và quả thật, nó có nghĩa là: “em yêu anh”. Đến lúc này, Yier không còn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm nghị với cô gái nữa, anh hoàn toàn khác hẳn mấy phút trước, vui mừng, hồ hởi tựa như một đứa con nít được nhận quà. Anh không thể tưởng tượng ra lại có ngày đó, có người sẽ hiểu được âm nhạc của anh, hiểu những gì anh viết. Lúc trước anh cứ chờ mong sẽ có ngày, có một người hiểu được âm nhạc của anh. Nhưng chờ mãi không thấy nên anh cũng từ bỏ việc chờ đợi này từ lâu. Nhưng thật ra, anh không hề biết rằng tận sâu trong tiềm thức, anh vẫn thầm mong có một người hiểu nhạc của mình. Anh

luôn suy nghĩ kiêu ngạo rằng: Ta sống đơn độc giữa cuộc đời, không ai hiểu được ta vì ta là một người đặc biệt còn lũ người kia chỉ là hạng tầm thường như nhau. Chính vì không ai hiểu được nhạc của ta nên ta càng kiêu hãnh. Những suy nghĩ trên khiến anh có cảm giác mình thật mạnh mẽ vì dám gạt bỏ tất cả để tôn cái tôi của mình lên cao nhất. Là người duy nhất trong chính thế giới do mình tạo ra thật kiêu hãnh biết bao. Quả là vậy! Nhưng là sự kiêu hãnh... trong nỗi buồn. Xét cho cùng, không một ai có thể tránh khỏi sự thật hiển nhiên: “Con người là thứ động vật yếu đuối nhất”. Và người nhạc sĩ kỳ quái của chúng ta cũng không nằm ngoài quy luật đó. Ngay lúc vui sướng nhất vì có người hiểu được âm nhạc của mình dù chưa biết là nhiều hay ít, Yier vẫn kịp nhận ra điều đó để buồn và vỡ lẽ: “Hóa ra ta vẫn là con người yếu đuối”. Nhưng đây là ngày mà Yier đã chờ đợi suốt mười hai năm trời nên niềm vui vẫn lấn át nỗi buồn trong anh.

- Em hiểu được nhạc của tôi ư? Làm sao mà em hiểu được vậy? Tôi cứ nghĩ không một ai hiểu nhạc của tôi chứ. Còn nữa... làm sao mà em đến được đây? Em phải kể cho tôi nghe tất cả mọi chuyện nhé... khi “chúng ta” về nhà - Yier huyền thuyên một hồ i nhưng khi nói đến hai chữ “chúng ta” thì đỏ bừng mặt.

Cô gái nghe Yier nói đến hai chữ “chúng ta” thì thở phào nhẹ nhõm và lại mỉm cười nhìn Yier âu yếm tỏ vẻ biết ơn rồi gật đầu lia lịa.

- Nhưng em chịu sống với một người có khuôn mặt xấu xí như tôi sao? Tôi lại còn là một người rất ích kỉ, khó chịu nữa...

Trong khi Yier nói, cô gái lắc đầu lia lịa rồi lại gật đầu lia lịa như thể sợ không làm thế thì Yier sẽ đổi ý ngay lập tức. Cô làm vậy ý muốn nói rằng Yier không xấu xí, ích kỉ, khó chịu và cô thật lòng muốn ở lại cùng Yier dù anh có là người như thế nào đi chăng nữa.

- Nhưng bây giờ không biết làm sao để chúng ta lại về nhà được. Điện thoại yêu cầu người của Chính phủ đến tôi đã bỏ quên trên đó rồi. Chúng ta phải chịu khó ở lại đây một, hai ngày khi người của Chính phủ phát hiện tôi không có yêu cầu gì, họ sẽ lấy làm lạ và lấy trục thăng đi tìm tôi. Lúc đó, may ra...

Anh đừng lo. Chúng ta sẽ về nhà được ngay thôi. Em thấy có một chiếc trục thăng trên kia kìa...

Yier nhìn theo hướng cô gái chỉ tay và quả thật thấy có một chiếc trục thăng đang bay về hướng của họ. Trục thăng đáp xuống. Bước ra là một chàng trai cao to, bận trang phục quân đội chỉnh tề, chào nghiêm trang theo nghi thức của quân đội:

- Xin chào, ông Yier. Tôi là Doo Suboti Bugi, đội trưởng Đội Bảo Vệ & Tìm Kiếm Tài Nguyên Thiên Nhiên Quốc Gia. Tôi sẽ hộ tống ông về nhà.

Yier chỉ tay về phía cô gái:

- Đây là cô gái tôi vừa mới quen. Tôi sẽ dẫn theo cô ta về nhà.

Chiếc trục thăng từ từ bay lên cao. Lên bầu trời xanh thẳm phía trên kia.

Bỏ lại dưới đất, gió và cát vẫn thổi vùn vủ trên sa mạc hoang vắng Nisadi...

Nhưng có ai biết chính tại nơi hoang vắng đó, hai con người lạc lõng đã tìm ra nhau...

Những dòng chữ cô gái viết trên cát ban nãy đã bị gió sa mạc thổi bay đi mất từ khi nào...

ÁI

Nhà của Yier từ bên ngoài trông giống như một cây đàn piano nhìn từ trên xuống. Ngôi nhà được chia làm ba phần: Phần sơn màu đen là nắp đàn; phần sơn đen trắng xen kẽ, gạch đen nhỏ và ngã hơn gạch trắng là phần phím đàn; phần sơn hai gạch màu đen trên dưới, chính giữa sơn trắng là chân cây đàn. Phần sân nhà là một cụm mây trắng rộng. Bên trong căn nhà, từng căn phòng cũng chỉ sơn hai màu đen trắng nhưng không hề khiến người ta có cảm giác nhàm chán vì mỗi phòng lại sơn đen trắng theo một kiểu. Phòng khách thì sơn màu đen trắng theo kiểu bàn cờ vua. Phòng ngủ thì sơn màu đen trắng theo kiểu phân chia bằng một đường gạch tam giác ở giữa. Nhà bếp lại sơn theo kiểu nhiều vòng tròn đồng tâm đen trắng xen kẽ. Nhà tắm lại sơn theo kiểu hình bậc thang, một bậc thang màu đen và một bậc thang màu trắng chia hai nửa bức tường theo đường chéo.

Lúc này trời đang mưa rào rích, bên ngoài bắt đầu lạnh hơn. Yier nhóm lửa trong lò sưởi ở phòng khách cho ấm rồi ngồi xuống ghế salon, chăm chú nhìn cô gái mới bước vào cuộc đời anh. Trong buổi chiều tối, qua ánh lửa lò sưởi bập bùng, khuôn mặt cô gái trở nên huyền ảo, lung linh khiến cho anh cảm thấy cô còn đẹp hơn cả lúc ban ngày. Yier không thích bật đèn sáng vào ban đêm cho dù lúc đó anh đang đàn đi chẳng nữa. Anh muốn trải nghiệm bản chất nguyên sơ nhất của bóng đêm.

- Tôi quên chưa hỏi họ tên em là gì?

Yier hỏi cô gái rồi khẽ đưa cho cô tờ giấy và cây bút.

Desomihiy. Họ tên đầu y đủ của em đó. Anh đoán xem em họ gì, tên gì?

Yier nhìn họ tên viết liền nhau, nhíu mày suy nghĩ. Cô gái nhìn anh, khuôn mặt háo hức chờ đợi.

Ở Netani, họ của một người không phải được đặt trước hay đặt sau tên mà đặt ở chính giữa tên của người đó theo kết cấu như sau: A-Họ-B. Và như vậy, tên của người đó sẽ là AB. Vì vậy, tên của bất cứ một người dân Netani nào khi viết ra ta cũng đều sẽ thấy chia làm ba phần chính. Điều đó cũng làm cho tên của họ ít nhất phải từ hai âm tiết trở lên mới có thể tách ra để họ ở giữa. Việc để họ ở giữa cũng là một minh chứng thú vị cho sự mâu thuẫn trong tâm lý của người dân Netani. Sống trong một đất nước phát triển, họ là những con người có cái tôi cá nhân rất cao, họ đương nhiên muốn để tên mình ở đầu. Nhưng mặt khác, do xã hội ở đây đã phát triển gần như đến đỉnh điểm của sự hoàn hảo nên hầu như không có bất cứ sự chuyển biến nào trong tầng lớp xã hội. Nghĩa là một dòng họ nếu đã giàu thì giàu suốt từ đời này sang đời kia, và ngược lại, những dòng họ nghèo cũng vậy. Một người được sinh ra, sau này giàu có hay nghèo khổ, địa vị trong xã hội như thế nào không phải do chính bản thân họ quyết định mà là do họ sinh ra trong gia đình như thế nào. Chính vì thế, người ta cũng rất coi trọng họ của mình. Vừa đề cao bản thân, vừa coi trọng họ hàng, người dân Netani chỉ còn cách tách cái tên ra và để họ ở chính giữa. Như vậy, họ đóng vai trò trung tâm giữ vai trò quan trọng đồng thời tên người đó vừa đặt đầu vừa đặt cuối vẫn bảo đảm trong việc thể hiện bản thân.

Chính vì sự rắc rối trong họ tên như vậy nên một người dân nơi đây đọc họ tên của mình lên, sẽ rất khó cho người đối diện biết rằng người đó họ gì tên gì nếu như người ta đọc nhanh, không ngắt ra ba phần. Chính vì vậy, người dân ở đây hay có thói quen như một tục lệ là ngay từ lần đầu gặp mặt, giới thiệu họ tên, họ

thường đọc nhanh một mạch và hỏi người đối diện xem mình họ gì, tên gì. Nếu như người đối diện đoán đúng họ sẽ ngay lập tức có thiện cảm, cảm thấy yêu mến người đó và tặng cho người một cái hôn lên má vì việc đoán đúng thật sự rất khó khăn. Còn nếu không đoán được thì họ vẫn vui vẻ bình thường với nhau nhưng có lẽ người ta vẫn thấy thích hơn khi được đoán đúng họ và tên.

Lần này, Yier viết họ tên của cô gái mà anh vừa đoán xong ra giấy để cô gái xác nhận những gì anh nghĩ có chính xác hay không:

Em tên là Dehy. Họ Somi đúng không? De Somi Hy.

Dehy mừng rỡ gật đầu và hôn nhẹ lên chiếc má chỉ chút đầu ngón tay của Yier. Cô lại chạm vào nơi anh thường hay giữ kín khiến Yier cảm thấy xao xuyến lạ lùng.

- Bây giờ thì em kể cho tôi nghe mọi chuyện về em đi.

Dehy cười, gật đầu nhẹ rồi bắt đầu viết:

Em bị câm điếc bẩm sinh từ bé, không có cha mẹ. Em sống trong Viện Trẻ Em Khuyết Tật. Cuộc sống của em cũng bình thường, không có gì đặc biệt. Cho đến một ngày, em bắt đầu nghe những người bạn của mình bàn tán về anh, họ nói rằng anh khinh bỉ người khuyết tật. Họ cho em đọc lời tự sự của anh trong đĩa nhạc đầu tiên và sau khi đọc xong, em lại không cảm thấy thế. Em chỉ nhận thấy anh là một người cô độc nhưng anh không muốn chấp nhận sự cô độc của mình một cách nhẹ nhàng mà muốn tạo cho nó loang lổ những vết thương để anh cảm thấy mình mạnh mẽ và kiêu hãnh hơn, có đúng không anh?

Dehy ngưng viết, nhìn nét mặt của Yier dò xét. Anh vô cùng sửng sốt khi đọc những dòng Dehy viết vì cô đã chạm đúng vào phần tâm tư sâu kín nhất của anh. Dehy nhìn khuôn mặt anh rồi thì

cười, cảm thấy mặt anh khi ngần ngợ nhìn trông cũng đáng yêu lắm chứ. Cô đưa tay quơ quơ trước mặt anh kéo anh trở về với thực tế. Anh lại giục:

- Tôi nôn nóng lắm rồi. Em viết tiếp đi.

Khuôn mặt chẳng chịt sọc dữ tợn của chàng nhạc sĩ kỳ quái đó lúc này lại trông thật hiền lành. Rồi một hôm, đi ngang qua tiệm bán đĩa, em bị thu hút bởi bìa đĩa của anh. Cái đĩa đầu tiên đó. Bìa có hình một người đàn ông bị bôi hết khuôn mặt năm dài trên chiếc đàn piano kì dị. Những phím đàn không còn theo chiều dài bình thường nữa mà cứ kéo ra dài ngắn thật thường đủ để cho một người năm trên đó nhưng lại năm trong tư thế rất chên vênh. Em bị ấn tượng bởi cái bìa đĩa. Nó quá đẹp và sáng tạo. Em chưa bao giờ thấy hình dạng chiếc piano nào như vậy và cũng không thể nghĩ rằng lại có người nghĩ ra được ý tưởng này. Chính vì thế, em nghĩ cứ mua thử, cho dù mình không nghe được thì cũng mua để giữ bìa đĩa mà ngắm. Và thế là em mua. Nhưng khi về nhà thì em mới phát hiện mình có một năng lực đặc biệt. Máy hát của anh ở đâu, dẫn em đến đó đi, rồi em sẽ cho anh xem cách em nghe nhạc. Khi nhìn thấy, anh sẽ hiểu.

Yier vội vàng dẫn Dehy vào phòng ngủ của mình. Anh để máy hát của anh ở ngay bên cạnh giường kê trên một chiếc bàn. Máy hát của anh cũng được thiết kế đặc biệt. Nó vừa là máy hát vừa là đèn ngủ. Trên chiếc máy có gắn một cây đèn nhỏ màu vàng, chỉ lúc nào bật máy hát thì đèn mới sáng. Vì đối với anh, âm nhạc chính là ánh sáng.

Dehy ngò lên giường, đưa tay ra hiệu bảo anh đóng cửa phòng lại, bật đĩa nhạc lên, mở tiếng to hết cỡ, bắt đầu nhấm nháp lại

và để bàn tay áp vào loa nghe nhạc. Anh chăm chú nhìn cô đang lắ'ng nghe bản nhạc của anh: Karie alsi romiso. Khuôn mặt cô biểu cảm đúng theo giai điệu buồ'n vui của bản nhạc và hiển hiện lên đó là nỗi đề mê khó dứt bỏ. Khi nhìn cô nghe nhạc của anh, Yier phát hiện ra giờ chính là lúc Dehy đẹp nhấ't. Không chỉ là khuôn mặt mà động tác áp tay vào loa nhạc, từng cử chỉ, từng cử chỉ một như có ma lực bí ẩn, trông cô quyế'n rũ đề'n không ngờ.

Bản nhạc êm dịu pha lẫn sóng gió kế't thúc. Anh vẫn còn ngẩn ngơ không phải vì bản nhạc kế't thúc mà vì hành động nghe nhạc đặc biệt của Dehy đã kế't thúc. Lúc này, Dehy lại viế't lên tờ giấ'y:

Bây giờ, anh hiểu rồ'i chứ? Em nghe nhạc không phải bắ'ng thính giác mà là bắ'ng xúc giác. Khi em mở nhạc to như vậy rồ'i để bàn tay áp vào chiế'c loa và nhắ'm mắ't lại, từng rung động của âm thanh qua loa nhạc em đề'u cảm nhận được hế't. Và qua những rung động đó, em bắ't đầ'u như nghe được âm thanh phát ra thê' nào. Khi nào đó, anh cũng thử nghe nhạc bắ'ng cách này đi, anh sẽ cảm thấ'y âm thanh rấ't thật, giố'ng như chính anh đang trực tiế'p

ở nơi nghe người ta đánh đàn vậy chứ không phải là nghe qua máy hát nữa. Em thật vui khi mình có được năng lực đặc biệt này. Em không có nhiều tiền nên em cảm thấy rất hạnh phúc khi chỉ tốn 1 ariti để mua đĩa nhạc của anh mà lại được nghe một thứ âm nhạc quá tuyệt vời mãi mãi. Có lần em thử dùng 40 ariti để mua một đĩa nhạc của nhạc sĩ khác nhưng em cảm thấy không thích bản nhạc của anh và em chỉ nghe đúng một lần. Nhưng năng lực của em chỉ có giới hạn. Em không thể áp tay vào mặt anh và nghe được tiếng anh nói. Em chỉ có thể nghe được âm thanh từ một chiếc hộp âm thanh cộng hưởng và âm vang của nó phải gặp một vật cản dội ngược lại. Khi bắt đầu nghe nhạc của anh từ năm 7 tuổi, em cảm thấy rất yêu anh và chỉ muốn gặp ngay người sáng tác ra nó thôi. Em suy nghĩ rất nhiều, không biết anh có thích gặp em không? Khi gặp anh, liệu em sẽ làm được những gì cho anh hay chỉ gây thêm phiền phức cho anh? Làm sao để được gặp anh? Em đã định sẽ không bao giờ gặp anh nhưng càng ngày, em càng thấy nhớ anh và đến hôm nay em quyết định đánh liều đi gặp Hội Đồng Chính Phủ Cấp Cao, trình bày mọi chuyện và họ đã chỉ cho em...

Dehy còn đang định viết tiếp nhưng bất giác bàn tay đang hí hoáy viết của cô bị những ngón tay thon dài của Yier giữ lại. Dehy không hiểu chuyện gì, tròn xoe mắt. Yier nhìn cô đắm đuối và khẽ thốt lên bằng lời nói xa xăm như không phải phát ra từ đôi môi anh mà từ một nơi nào khác.

- Đủ rồi, Dehy. Anh đã hiểu, em đừng viết nữa. Itoin karie niyo.

Anh khẽ ôm cô vào lòng, rồi đặt lên môi cô một nụ hôn say đắm. Dehy không còn mở to mắt nữa mà lúc này đã nhắm mắt để cảm nhận hết nụ hôn của anh, niềm hạnh phúc mà cô đã chờ đợi từ rất lâu, hạnh phúc khi yêu và được yêu. Hạnh phúc của tình yêu: karie.

Bên ngoài, tiếng mưa vẫn rơi đều đều hòa với tiếng gió nhẹ vi vu giống như một bản nhạc du dương.

Bản nhạc của Yier mà cô vừa mở “Karie alsi romiso” có nghĩa là: Tình yêu là một nỗi buồn.

TUỞNG

Yier mở mắt tỉnh dậy, anh hoảng hốt khi nhìn trên giường và không thấy Dehy đâu. Lẽ nào nàng đúng là thiên thần và chuyện hôm qua chỉ là một giấc mơ? Nhưng giấc mơ đó quá ngọt ngào và đem lại cho anh cảm giác quá chân thật. Đang bâng khuâng, đột nhiên anh ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, anh liền đi vào nhà bếp và thấy Dehy đang nấu đồ ăn sáng cho anh. Nàng tiên của anh vẫn còn đây! Nhìn dáng nàng làm đồ ăn sáng cho anh mà anh thấy thương nàng quá chừng. Yier khẽ vòng nhẹ tay ôm nàng từ phía sau làm nàng giật mình, quay lại nhìn anh trìu mến.

- Anh còn đang lo là nàng tiên của anh chạy mất. Em mất công làm đồ ăn sáng cho anh chi vậy?

Dehy vội lấy cuống sổ tay mà hôm qua anh vừa mới đưa cho cô và ghi vào trong đó:

Anh ăn thức ăn tự động hoài không tốt đâu. Ẩm thực cũng là một nghệ thuật mà anh. Con người làm ra nó vẫn là tuyệt vời nhất. Em muốn tự tay làm đồ ăn cho anh để anh cảm nhận được tình yêu của em dành cho anh trong đó.

Yier rất cảm động. Anh đã có thể nghĩ ra đoạn kết cho bản nhạc anh mới sáng tác. Buổi sáng đầu tiên trải qua cùng nàng thật êm đềm.

Nàng dọn dẹp lại nhà cửa bên bên cho anh trong khi anh gọi điện đến cho Hội Đồng Chính Phủ để yêu cầu họ mang đến cho anh thêm một chiếc mặt nạ sắt và một tủ đồ quần áo cho phụ nữ. Hôm nay, anh cần phải gõ vào cây đàn piano sáng tác cho xong đoạn cuối của bản nhạc đang dang dở.

Khoảng vài phút sau, tiếng chuông cửa vang lên. Vẫn là anh chàng đội trưởng vừa mới đưa anh về hôm qua đến giao những món đồ anh yêu cầu. Yier thoáng chút ngạc nhiên vì trước giờ người làm nhiệm vụ này không phải là anh ta. Và lại, Doobugi là đội trưởng Đội Bảo Vệ & Tìm Kiếm Tài Nguyên Thiên Nhiên, chức vụ của anh ta đâu có liên quan gì đến công việc này. Nhưng Yier chỉ nghĩ ngơ thoáng qua, anh mau chóng quên đi vì giờ đây có mặt nạ sắt rồi, anh lại được ngồi bên cây đàn piano thân yêu.

Đoạn cuối của bản nhạc Ida exichagi vang lên. Ban đầu nó đột nhiên xuống thấp kinh khủng, tiếng đang lớn bỗng nhỏ dần rồi lại từ từ nhẹ nhàng lớn lại và lên cao vút. Cuối cùng, nó kết thúc bằng tông đô trưởng trung tính ở giữa tạo cho người ta cảm giác nhẹ nhàng như vừa qua được bão tố cuộc đời, đồng thời cũng như là sự cân bằng giữa hai cực âm dương trước đó.

Dehy lặng lẽ ngồi trên ghế salon ngắm nhìn anh đàn. Bây giờ, không cần hỏi Yier vì sao khuôn mặt anh xấu xí nhưng anh chỉ ở đây có một mình thì cần gì phải đeo mặt nạ, cô cũng đã biết được câu trả lời. Anh đeo mặt nạ là để đến với âm nhạc. Vì cây đàn piano kia không dung túng cho người xấu xí. Trong căn nhà anh không hề có một tấm gương nào cả. Tất cả các vật dụng trong nhà đều là loại không phản chiếu hình ảnh, ngoại trừ một thứ: cây đàn piano. Nắp đàn piano của Yier được làm bằng thứ gỗ màu đen bóng phản chiếu hình ảnh lấp lánh. Những phím đàn trắng bóng cũng in hình ảnh người đánh đàn lên đó. Tuy rằng chỉ là mờ thôi nhưng đối với một người có khuôn mặt quá xấu xí như Yier thì những hình ảnh mờ in trên phím dương cầm sao lại như rõ nét đến đau lòng. Nhất là khi đó anh lại đang sáng tạo nghệ thuật, là lúc anh quên đi những chuyện đau buồn mà nếu không đeo mặt nạ cây piano lại như nhắc khéo. Yier hoàn toàn có thể chuyển sang dùng những cây đàn piano khác không phản chiếu hình ảnh rõ nét như cây này nhưng

anh không làm thế, có lẽ vì anh yêu cây đàn này, không một cây đàn nào khác có thể thay thế nó được. Và anh thà chọn cách đeo mặt nạ cho dù có hơi khó chịu còn hơn là phải đàn một cây đàn khác.

Bản nhạc kết thúc, anh vội vàng kí âm lại đoạn cuối mình vừa mới sáng tác. Sau khi kí âm xong, Yier lại ngồi ở ghế salon bên cạnh Dehy, nắm tay nàng, anh đột nhiên hỏi bằng một giọng dịu dàng:

- Hôm qua em đã kể chuyện bí mật của em cho anh nghe rồi. Bây giờ, em có muốn nghe chuyện của anh không? Anh sẽ kể cho em nghe tất cả nếu em muốn. Anh không muốn giữa hai ta có bất cứ một bí mật nào. Những chuyện này, anh chỉ nói cho một mình em biết thôi.

Dehy mỉm cười, gật đầu.

- Chuyện dài dòng lắm nên anh sẽ viết tay để em dễ hiểu nhé.

Nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt mái tóc của Dehy rồi Yier bắt đầu viết:

Anh không nhớ gì nhiều về chuyện quá khứ của anh. Thậm chí, ngay cả họ tên trước kia anh cũng không nhớ. Anh chỉ nhớ rõ những cảm giác anh đã trải qua thôi. Lúc trước, anh cũng là trẻ mồ côi như em. Anh sống trong một tu viện, ở giáo đường chính có một cây piano lớn để làm lễ. Có rất nhiều trẻ mồ côi ở đó nhưng ngay từ nhỏ anh may mắn được người đánh đàn piano ở đó yêu mến và dạy anh đàn. Chỉ một chút thôi, còn lại tất cả đều do anh tự mày mò luyện tập vào những lúc tu viện không làm lễ và cây đàn được bỏ trống. So với bạn cùng trang lứa, suy nghĩ của anh già hơn chúng nhiều nên chẳng có ai thích chơi với anh, lúc nào anh cũng chỉ có một mình. Sau đó lớn lên, anh làm nghệ sĩ đánh đàn piano một thời gian rồi bắt đầu sáng tác nhạc. Đương nhiên, lúc đó anh không có danh tiếng gì cả, vô danh thôi. Nhưng em biết gì không? Lúc

đó, anh chỉ muộ́n chệ̀t quách đi cho xong vì thứ âm nhạc anh việ́t bặ̀ng chính trái tim của mình, bặ̀ng tật cả tâm hộ̀n mình, bặ̀ng bao nhiêu nỗi cô đơn chặ̀t chộ̀n theo năm tháng với khao khát yêu và đượ̣c yêu... mà chẳng có ai hiểu nổi. Anh không gặp đượ̣c dù chỉ là một người độ̀n cảm. Có lẽ bởi vì xã hội này ai cũng sộ̀ng trong sự đậ̀y đủ, sung túc, người ta không thiệ́u thứ gì cả nên không ai cảm nhận đượ̣c sự thiệ́u thộ̀n, nỗi khát khao mãnh liệt trong những bản nhạc của anh. Họ ra sức chệ̀ bai, dệ̀ bủ các bản nhạc của anh, họ nói rặ̀ng nó quá u ám, đình tai nhức óc. Anh cũng không biệ́t vì sao khi sinh ra tính cách anh lại khác biệt với phậ̀n đông mọi người như vậy. Nhưng chẳng lẽ như thệ́ là có lỗi sao em? Và lúc đó, anh đã ước giạ́ gì có một người, chỉ một người thôi cũng đượ̣c, hiểu đượ̣c âm nhạc của anh, yêu anh. Nhiệ̀u lúc, anh cảm thặ́y cô đơn đệ́n nỗi chỉ mong có một người ngay bên cạnh ôm anh vào lòng. Khoảng thời gian đó, anh thêm yêu kinh khủng em à. Anh ráng chịu đượ̣c thêm một thời gian nữa nhưng rộ̀i sau đó anh cảm thặ́y quá chán nản vì anh không thệ̉ chơi đượ̣c nhạc của mình ở bất cứ quán nào mà phải đi chơi lại nhạc của người khác. Cuộc sộ̀ng ngày qua ngày thật tẻ nhạt và buồn chán. Yêu nghệ thuật nhưng anh hoàn toàn không muộ́n sộ̀ng trong xã hội đậ̀y đủ đệ́n chán ngặ́t này. Và anh đã tự tử. Anh đã chệ̀t! Hình như lúc đó anh 25 tuổi.

Khi đọc đệ́n đây, Dehy hoàn toàn sừng sộ̀t như không tin vào mặ́t mình. Yier vỗ vào vai cô mặ́y cái như muộ́n trặ́n an rặ̀ng chuyện này hoàn toàn bình thường rộ̀i anh lại tiệ́p tục việ́t:

Nhưng rộ̀i sau đó, anh lại tỉnh dậy, nhìn thặ́y mình đang nặ̀m giữa độ́ng hóa học lớn nhộ̀n, khặ́p nơi bộ̀c lên mùi gì đó thật khó chịu. Anh đang ở trong phòng thí nghiệm. Anh hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lúc đó, anh vội nhìn vào một chiệ́c gương gậ̀n đó và phát hiện ra khuôn mặt của mình đã bị biệ́n

dạng. Nó chỉ chút những vết sẹo đan chéo nhau, da thì bị phồng rộp. Anh sợ hãi chính khuôn mặt mới hoàn toàn xa lạ của mình và kêu lên thất thanh. Lúc đó, ông Chủ tịch trong Hội Đồng Chính Phủ đến và nói cho anh biết một sự thật. Ông nói một cách lạnh lùng, nhanh, gọn, rõ:

- Chúng tôi xin lỗi vì đã dùng anh để thí nghiệm cho việc tìm cách tái sinh lại người chết. Như anh đã biết, nhìn vào bề ngoài thì có vẻ như y học của nước ta đã phát triển gần như hoàn chỉnh nhưng thật ra nó vẫn còn một khiếm khuyết lớn: đó là tái sinh lại người chết. Tham vọng này quá lớn lao nên chúng tôi không tiện công bố cho nhân dân biết mà chỉ âm thầm làm thí nghiệm trên xác người chết. Việc tìm xác để làm thí nghiệm vô cùng khó khăn vì tất cả mọi người dân đều nghĩ y học đã phát triển đến mức thượng thừa nên chẳng còn ai hiến xác nữa. Chúng tôi phải đi tìm những xác chết không có người thân, họ hàng để tiến hành thí nghiệm. Anh là người đầu tiên chúng tôi tái sinh lại thành công nhưng xin lỗi vì là lần đầu tiên nên kết quả không được như ý muốn, đã khiếm khuyết khuôn mặt của anh bị biến dạng. Sau anh, chúng tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu cách để tái sinh con người đến khi nào nó hoàn hảo

nhất thì sẽ công bố. Tôi biết lúc này anh rất đau khổ vì cái chết của anh là do chính bản thân anh không còn muốn sống nữa nhưng chúng tôi lại hô ỉ sinh cho anh. Điều này thật quá bất nhân. Mong anh hãy cố chịu đựng. Các chất hóa học dùng để tái sinh trên người anh chỉ có thời hạn là 15 năm thôi. Sau Anh còn nhớ lúc đó, anh đã rất bất ngờ khi nghe những lời ông Chủ tịch nói. Nhưng bây giờ nghĩ lại anh mới thấy nó bình thường vì tham lam vốn là bản chất của con người.

- Cái gì? Mấy người bắt tôi sống thêm 15 năm ư? Không được. Thà giết tôi ngay bây giờ còn hơn.

- Không thể nào. Bây giờ chất hóa học đã ngấm vào người anh rồi. Chúng tôi có làm thế nào cũng không thể khiến anh chết được. Anh chỉ cần đợi 15 năm thôi. Để bù đắp cho anh, chúng tôi sẽ chu cấp cho anh một cuộc sống hoàn toàn sung túc. Anh không hề phải lo lắng chuyện tiền nong gì cả, chỉ việc sáng tác nhạc và làm những điều anh thích thôi. Chúng tôi sẽ lo lắng cả khâu phát hành cho anh. Chắc chắn dù anh sáng tác hay hoặc dở nó cũng sẽ được in ấn với số lượng lớn để đến với đông đảo người nghe hơn. Nhưng bù lại, anh phải sống biệt lập, cách xa mọi người để bảo toàn cơ mật cho chúng tôi về chuyện này trong suốt 15 năm. Nếu như mọi người biết chúng tôi cố ý tự tiện tiến hành thí nghiệm khoa học trên xác người chết mà không có sự cho phép của chính người chết thì hậu quả như thế nào, chắc anh biết rất rõ. Người dân không hiểu và sẽ cho đây là hành động phi nhân đạo nhưng thật ra chúng tôi cực chẳng đã mới làm chuyện này thôi, tất cả là vì khoa học.

- Ông chỉ mạo danh khoa học thôi. Tôi không làm theo yêu cầu của ông đâu. Tuy tôi chán cái xã hội này nhưng nếu được sống, tôi vẫn thích âm thầm lặng lẽ quan sát nó hơn là sống tách biệt với

mọi người. Tôi sẽ giữ bí mật cho các ông. Nhưng tôi không sợ ông biệt lập đâu, dù xấu xí nhưng tôi tin tôi vẫn sẽ sợ ông được.

- Được thôi! Nếu anh đồng ý giữ bí mật cho chúng tôi thì tôi sẽ cho anh sợ như anh muốn. Nhưng chỉ sợ anh lại thất vọng trước thái độ của xã hội này thôi. Anh hãy thử sợ đi, nếu chịu không nổi chúng tôi sẽ cung cấp cho anh một nơi sợ biệt lập lý tưởng.

Rồi sau đó anh yêu cầu họ cho anh quay trở lại tu viện ngày nhỏ anh đã từng sợ. Em biết phản ứng của mọi người như thế nào không? Ôi chao, họ mang danh là từ bi, bác ái, nhân từ, độ lượng gì đó, nhưng khi anh nói anh là cô nhi ngày xưa ở đây, chẳng ai tin và không người nào dám nhìn thẳng mặt anh, họ hét lên rằng anh là quái vật, chửi bới anh rồi đuổi anh đi tới tận tấp. Ha ha, thậm chí còn có người còn nôn mửa nữa kìa. Anh không nhớ đã đi lang thang khắp nơi mấy ngày nữa. Nhưng ngày nào cũng như ngày nào, thái độ của mọi người đều như nhau: ghê tởm, khinh bỉ, chửi bới. Cho dù anh muốn lặng lẽ để quan sát họ, họ cũng không cho anh làm công việc giản đơn đó. Anh bắt đầu cảm thấy chán ngán và suy nghĩ rằng: “Quái lạ! Những con người này chẳng có gì đáng để cho mình ngắm nhìn cả vì họ cũng có ngắm nhìn mình đâu và họ quá tầm thường”. Vậy là anh đã thua ông Chủ tịch. Xã hội này, quả chỉ có thế. Và anh đã sợ ở đây từ đó đến nay được 12 năm ở trên đây rồi. Anh cũng không hiểu rõ vì sao sau này họ đón nhận các sáng tác của anh còn lúc trước thì không. Tuy vậy, anh biết họ chỉ cảm thấy thích mà không hiểu được anh muốn nói gì nên anh chỉ cho họ nghe một lần thôi. Thật may mắn là bây giờ, anh đã gặp được em. Em là người duy nhất hiểu được các tác phẩm của anh.

Khi đọc hết những dòng Yier viết, nước mắt Dehy bắt đầu trào, lăn dài trên hai gò má. Cô viết:

Giá mà em gặp anh sớm hơn thì tốt biết mấy. Anh đã không phải cô đơn như thế. Anh sẽ không đến nông nổi này. Nhưng tiếc là lúc anh 25 tuổi thì em mới chỉ là một cô bé sáu tuổi thôi. Giá mà em sinh ra sớm hơn một chút hay anh sinh ra muộn hơn một chút. Em cảm thấy thật có lỗi vì những lúc đó đã không thể ở bên cạnh anh.

Lấy tay lau nước mắt trên khuôn mặt Dehy, anh dịu dàng nói với cô:

- Không sao đâu em! Chỉ cần ta tìm thấy nhau là tốt rồi, dù có hơi muộn một chút cũng không sao. Đâu ai được quyết định chọn nơi, ngày tháng mình sinh ra đâu.

Dehy nhìn anh bằng ánh mắt thật buồn rồi cô viết:

Vậy là anh chỉ còn sống được thêm ba năm nữa thôi sao? Nếu như thế thì chúng mình hãy cùng sống ba năm cuối cùng này thật hạnh phúc nhé anh.

Rồi Dehy chủ động ôm chặt anh vào lòng. Chặt thật chặt. Vừa ôm vừa nhẹ nhàng vuốt lưng anh giống như một người mẹ đang vỗ về đứa con trai bé bỏng vậy. Yier cảm thấy thật thanh thản trong vòng tay của Dehy. Anh cũng ôm cô thật chặt. Không rời.

Hôm đó là một ngày đẹp trời.

Bên ngoài, nắng đang hanh vàng những vầng mây.

Gió hiu hiu nhẹ nhẹ.

Cái nắng và gió của những ngày đầu thu.

LY

Một năm chung sống với Dehy là năm hạnh phúc nhất đời Yier. Mỗi sáng, nàng thức dậy trước anh và đều đặn làm đồ ăn sáng cho anh. Sau đó, nếu không phải dọn dẹp nhà cửa thì nàng sẽ ngồi lặng im trên chiếc ghế salon mà ngắm nhìn anh đàn. Có khi anh đàn cả ngày và nàng cũng im lặng ngắm nhìn anh đàn cả ngày, không cần phải nói gì với nhau nhiều cũng hiểu được nhau. Chỉ là những khoảnh khắc lặng lẽ như thế nhưng cũng khiến anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Nếu ngày nào anh không đàn thì có thể nàng và anh sẽ cùng đứng bên khung cửa sổ ngắm nhìn bầu trời bên ngoài; hoặc anh sẽ cho nàng xem những bộ phim mà anh thích, có phụ đề để cho nàng hiểu; hoặc đơn giản nhất là hai người sẽ trò chuyện cùng nhau về âm nhạc của anh, về tất cả mọi thứ. Có lần nàng tâm sự với anh rằng:

Em thích câu: Hois natci trifati lini natci lado foco nisi romiso aucio neruna tomi gibga remoni (Xã hội càng phát triển chỉ càng làm cho những nỗi buồn của con người trở nên vĩ đại hơn) trong bài Dacenti Itoin Linos (Thời đại tôi sống) của anh lắm. Thường thì người ta chỉ để ý rằng xã hội càng phát triển thì con người càng hạnh phúc hơn mà không nghĩ rằng đôi khi thời nỗi buồn của con người cũng sẽ trở nên vĩ đại hơn so với trước kia. Khi nhìn những con người sống trong xã hội nguyên thủy sơ khai, chúng ta luôn cho rằng mình hạnh phúc hơn họ. Nhưng thật ra có thể họ hạnh phúc hơn chúng ta vì họ vui những niềm vui đơn giản hơn chúng ta: chỉ cần một ánh lửa, một bữa ăn no; họ buồn những nỗi buồn cũng đơn giản hơn chúng ta. Xã hội càng phát triển càng khiến ta khó cảm thấy hạnh phúc hơn và nỗi buồn cũng lớn hơn rất nhiều.

Khi đọc xong những dòng nàng viết, Yier cảm thấy nàng thực sự chính là một nửa của mình vì nàng có thể hiểu những gì anh viết. Khi ấy, anh đã khẽ hôn nhẹ lên trán nàng và âu yếm xoa nhẹ đầu nàng như một sự tưởng thưởng.

Nhưng anh vẫn thích nhất là những lúc ngấm nhìn Dehy nghe những bản nhạc của anh. Đói với anh, đó là lúc nàng đẹp nhất, nên có khi anh bảo nàng ngồi nghe cả ngày để anh ngấm. Lần nào nàng cũng ngoan ngoãn vâng lời anh. Mà nếu Yier không bảo, chắc nàng cũng vẫn sẽ tự nghe thôi.

Trong thời gian chung sống với Dehy, rất nhiều niềm vui giản dị khó gọi tên như thế đã đến với anh. Anh cũng không ngờ mình lại có ngày hạnh phúc vì những điều giản dị như thế. Có lẽ vì khi người ta quá thiếu thốn một thứ gì đó nên đến lúc có được nó là dễ dàng cảm thấy thỏa mãn hay vì anh yêu nàng đến nỗi chỉ cần cảm nhận được sự tồn tại của nàng là đã thấy hạnh phúc rồi?

Thời gian tưởng như cứ êm đềm trôi qua nhưng thật ra cách đây khoảng hai, ba tháng, Yier bắt đầu cảm thấy hơi buồn và có chút hoài nghi về Dehy. Anh không biết có phải mình quá nhạy cảm hay không? Có lẽ do nàng là người yêu duy nhất của anh từ trước đến giờ nên anh hơi ích kỉ chăng?

Anh cảm thấy buồn vì dạo gần đây có vẻ như nàng không còn nghe nhạc của anh nhiều như lúc trước nữa. Nhiều khi, anh bảo nàng nghe cho anh ngấm, nàng cũng tỏ vẻ ái ngại và xin anh khi khác nghe có được không; hoặc nếu nàng có đồng ý nghe thì cũng không còn nghe nhiều. Khi nghe, nàng cũng không còn nhắm mắt từ đầu đến cuối bài, nghe một cách mê mẩn như lúc trước mà thi thoảng lại mở mắt ra, nhìn anh với ánh mắt thật buồn như van xin anh rằng nàng không muốn nghe nữa vậy. Rõ ràng, nàng hoàn toàn thiếu sự tập trung và mất cảm xúc khi nghe nhạc của anh rồi!

Nhưng điều khiến anh nghi ngờ nhất là từ khi nàng bắt đầu ở nhà anh cho đến bây giờ, mỗi lần anh nhờ Chính phủ giao chuyển thư đó nào đó mà anh cần đến nhà thì người Chính phủ cử luôn là Doobugi - tên đội trưởng của đội bảo vệ tài nguyên. Lúc đầu, anh cũng không mấy bận tâm nhưng về sau đôi lần anh vô tình phát hiện hình như Dehy có trò chuyện với hắn một vài câu khi hắn chuyển đồ qua nhà anh. Yier cũng khá bất ngờ vì tên này biết thủ ngữ. Những cuộc trò chuyện giữa hai người chỉ ngắn thôi, không dài nhưng khi nhìn ánh mắt của Doobugi mỗi lần nhìn Dehy, anh nhận thấy trong đó sự say mê đắm đuối.

Không chỉ dừng lại ở đó, dạo gần đây, nàng hay ngủ dậy trễ hơn anh. Mỗi lần dậy lại tỏ vẻ khá mệt mỏi. Với sự nhạy cảm và tính đa nghi của mình, xâu chuỗi những chi tiết nhỏ đó lại với nhau, Yier ngờ rằng Dehy đang ngoại tình với Doobugi. Có thể nàng đã nhận lúc anh ngủ say vào ban đêm mà đi đến chỗ hắn rồi sau đó lại về lúc gần sáng nên ngày nào cũng dậy trễ hơn anh và mỗi lần dậy thì cũng rất mệt mỏi. Việc nàng không còn chăm chú lắng nghe nhạc của anh nữa chẳng thể là gì khác hơn là biểu hiện của việc nàng đã yêu một người khác. Mà nào phải nàng chỉ không chăm chú lắng nghe nhạc của anh, dạo gần đây, đôi lúc nàng còn không hiểu nhạc anh viết gì và có khi lại hiểu sai nữa.

Anh làm sao mà quên được lần đó, khi anh cho nàng nghe bản nhạc anh mới sáng tác. Bài Pinha Pilisi - đó là bài anh viết về những ngày tháng hạnh phúc khi sống bên nàng. Khi anh hỏi, nàng cảm nhận gì về bài hát đó, nàng đưa tay làm những động tác thủ ngữ có nghĩa là: (lúc này Yier đã học được một chút thủ ngữ từ Dehy nên nàng ít khi phải viết giấy nữa).

Em cảm nhận được một nỗi buồn trong đó. Uhm, bài này có phải tên là Khổ Đau Giản Đơn không anh?

Yier vô cùng sửng sốt vì đây là lần đầu tiên Dehy không hiểu rõ tâm trạng của anh. Anh viết bài này khi trong lòng vô cùng hạnh phúc và bình thản, khi anh nhớ về nàng, hoàn toàn không có một chút khổ đau nào cả.

- Em hiểu sai rồi i, không phải như vậy. Tên bản nhạc này có nghĩa là Hạnh Phúc Giản Đơn. Anh viết nó lúc anh hoàn toàn hạnh phúc vì em.

*Em xin lỗi anh nhưng em, mình ngưng ở đây được không anh?
Hãy để khi khác em nghe lại và cảm nhận.*

- Em mệt à? Thái độ của em thật lạ. Em có chuyện gì giấu anh sao?

Em không sao. Không có gì đâu anh.

...

Sau những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian gần đây, chẳng phải mọi chuyện đã quá rõ ràng sao? Càng yêu nàng thì nỗi nghi ngờ của anh càng lớn hơn. Anh quyết định vào tối nay, anh sẽ vờ ngủ để xem nàng có ở bên cạnh anh cả đêm hay không.

- Dehy...

Yier khẽ gọi tên Dehy khi hai người đang ôm nhau trên giường ngủ. Lúc này, đèn ngủ vẫn còn sáng.

Sao anh?

Yier nhìn thẳng vào mắt Dehy mà hỏi:

- Em có chuyện gì giấ' u anh không?

Cô nhìn anh bắ'ng ánh mắ' t thật buồ' n trong giâ'y lát rô' i lại mỉm cười và lắ' c đầ' u:

Sao anh lại hỏi thế' ?

- Không, không có gì đâu! - Yier thở dài.

Anh hôn lên trán cô và dịu dàng nói:

- Chúc em ngủ ngon, em yêu.

Rô' i anh lại kéo Dehy vào lòng mình gầ' n hơn nữa và ôm cô chặt hơn nữa, khẽ thì thầ' m:

- Vì anh... yêu em thôi!

Yier tắ' t đèn ngủ.

Sau khi đã ôm cô ngủ một lát, anh vờ như đã ngủ say và buông lơ'i đôi vòng tay đang ôm cô. Lúc đó, dù đã suy tính trước là sẽ làm như thế' nhưng không hiểu tại sao Yier có linh cảm bắ' t an rằ'ng nế' u anh làm thế' thì anh sẽ mấ' t cô mãi mãi. Anh lại nghĩ rằ'ng chắ' c mọi chuyện là do anh tưởng tượng và phóng đại lên. Chắ' c chắ' n nàng không phải là người như thế' . Làm sao lại có chuyện như thế' xảy ra được? Khi nghĩ như vậy, anh lại chỉ muố' n ôm nàng vào lòng ngay lập tức nhưng không hiểu có điề' u gì đó như níu anh lại. Anh vẫn không ôm cô vào lòng. Phải chăng đó là do lòng tự tôn, ích kỉ của một người đã sô' ng khép kín quá lâu?

Anh cứ trăn trở suy nghĩ mãi về' việc mình đang nghi ngờ người mình yêu thương nhấ' t. Có lúc anh thấ' y mình thật xấ' u xa vì đã đi nghi ngờ cô, có lúc lại thấ' y tâm trạng của mình như thế' là bình

thường, ai rơi vào tình cảnh này cũng sẽ như thế. Tâm trạng anh cứ bị dằn vặt bởi hai luồng suy nghĩ đó

Đúng lúc tưởng như tình yêu anh dành cho cô đã chiến thắng sự hoài nghi, anh lại muốn ôm chặt cô thì bỗng dưng Dehy ngò i bật dậy và sau đó đi thẳng ra khỏi phòng. Vậy là... sự hoài nghi của anh là đúng sao?

Anh rất mong nó sai. Anh mong rằng cô chỉ đi đâu đó loay quanh trong nhà như đi vào nhà tắm hay nhà bếp. Anh cứ thấp thỏm nằ m im chờ đợi, chờ cô sẽ mau chóng quay lại.

Một giây... hai giây... ba giây...

Từng giây từng phút lúc này sao lại dài dẽ n thế, chúng như đang nhìn anh mỉm cười ngạo nghễ. Căn phòng mát mẻ nhưng mồ hôi của anh túa ra nhễ nhại. Anh nghe phía ngực bên trái khó chịu. Hình như có cái gì trong đó đập mạnh lắ m và... đau nữa. Đó chẳng phải là nơi người ta vẫn thường hay nói là nơi chứa đựng trái tim hay sao?

Không thể nào chịu đựng nỗi cảm giác này nữa, Yier hắ t tung cái chăn mình đang đắ p và ngò i bật dậy, theo quán tính, anh lao về phía khung cửa sổ vén bức rèm lên nhìn bên ngoài nhà và cảnh tượng trước mặt anh là...

Dehy - nàng đang ở trong vòng tay của Doobugi. Lúc này, nàng đã thay một bộ đồ khác: Nàng bận một cái áo trắng và chiếc váy màu hồng trông thật dễ thương.

Doobugi ôm nàng âu yế m và cách đó không xa là chiếc trực thăng quen thuộc của hắ n.

Vậy là điề u anh không mong đợi nhắ t, điề u anh nghi ngờ là thật sao?

Yier mở toang cửa sổ và thét lên:

- CÔ LÀ ĐỒ` DỒ` I TRÁ!!!

Doobugi ngược nhìn lên phía trên nhà và hoảng hốt khi thấy Yier với đôi mắt giận dữ tột đỉnh. Khuôn mặt lúc giận dữ với những vết sẹo chi chít của Yier nhìn trông càng đáng sợ hơn. Gã vội buông Dehy ra.

Dehy lúc này đã ngược mắt nhìn lên và khi thấy Yier, nàng ú ớ những tiếng không thành lời, đôi mắt bắt đầu rớm lệ.

- CÔ CÓ muố n GIẢI THÍCH thêm gì NỮA KHÔNG?

Dehy làm những động tác tay để trả lời Yier. Lúc này, nước mắt cô đã lăn dài.

Em xin lỗi, em không còn gì để giải thích nữa...

- CÔ CÚT ĐI!!!

RẦ`M!!!

Yier đóng sập cánh cửa sổ lại.

PHẠCH!

PHẠCH! PHẠCH!

PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH!

Phạch! Phạch! Phạch!

Phạch! Phạch!

Phạch!... phạch...

Ph...

Tiêng trực thăng ban đầu rất lớn rồi dần dần nhỏ lại, như bị tan ra giữa bầu trời đêm đen đặc.

Yier bàng hoàng, ngỡ ngàng trước những gì mắt anh trông thấy.

Hình ảnh đó...

Chiếc ôm đó...

Ánh mắt của nàng nhìn anh lúc đó...

Những giọt nước mắt của nàng...

...

...

Chưa kịp định hình lại những suy nghĩ của mình thì Yier òa khóc, anh úp tay vào mặt nức nở mà khóc. Chàng nhạc sĩ quái dị giờ đây lại khóc như một đứa con nít bị giật mất một món đồ chơi quý giá. Nhưng một đứa con nít khóc để đợi ai đó đến dỗ và lấy lại cho nó món đồ đã mất. Còn anh khóc để ai đến dỗ? Anh đợi ai đến tìm lại cho anh món quà đã bị mất bấy giờ.

Anh lại mở toang cánh cửa sổ và tiếng thét của anh xuyên qua màn đêm:

- DEHY! ĐỪNG ĐI MÀ!

Nhưng lúc này, chiếc trực thăng mang theo thiên thần yêu dấu của anh chỉ còn là chấm đen nhỏ xíu trên bầu trời đêm xa xa ngoài kia...

Gió đêm vẫn từng đợt tấp vào mặt anh lạnh ngắt nhưng vẫn không thể nào làm nguội bớt dòng nước mắt vẫn còn nóng hổi chảy ra từ đôi mắt đang ngóng nhìn về phía trời đêm xa xa ấy...

NGHĨ

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày...

...

...

Bảy ngày...

Đã một tuầ n trôi qua kể từ ngày đau buồ n ấy. Khi Dehy bước ra khỏi cuộc đời Yier, dường như không chỉ có anh mà cả ngôi nhà đề u trở thành một khoảng tro ng đợi chờ ai đó đế n lấ p đầ y.

Suồ t bảy ngày qua, anh không làm gì cả. Không ăn uồ ng. Không đàn dương câ m... Chỉ ngồ i thầ n người một chỗ, dựa vào bức tường bên khung cửa sổ. Đầ u óc anh hoàn toàn rồ ng tuế ch, không một nồ t nhạc nào, không một giai điệ u nào mà trong đó chỉ có hình bóng của một thiên thầ n. Đã bao lầ n anh ngồ i như thế , tỉnh rồ i lại mơ. Trong giấ c mơ, anh trông thấ y thiên thầ n vẫ gọi anh từ xa, khi anh chạy gầ n lại, muồ n chạm vào thiên thầ n thì hình bóng ấy tan biế n mấ t, chỉ để lại cho anh một nụ cười bí ẩ n. Tỉnh dậy, phát hiện nước mắ t tưởng như khô đã lại lắ n dài, anh ngồ i thừ một lúc lâu rồ i lại gục ngủ. Trong giấ c mơ, lại hiện ra hình ảnh thiên thầ n. Anh đang đuổi theo thiên thầ n. Anh cô chạy hoải, chạy mãi nhưng đế n lúc tưởng sắ p bắ t kịp thì thiên thầ n lại giương đôi cánh bay lên cao để lại anh dưới này ngắ n ngơ.

Chuyện đó cứ lặ p đi lặ p lại mãi.

Ban đầu, anh cảm thấy rất tức giận vì nàng đã phản bội anh. Anh nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng, rằng nàng không xứng đáng với anh, rằng nàng có đi anh cũng chẳng phải luyện tiếu, chẳng có gì phải buồn. Trước giờ anh vẫn thế, sống cô độc quen rồi, anh đâu cần ai.

Nhưng rồi sau đó, nổi tức giận bắt đầu nguôi ngoai, thay vào đó là sự tủi thân.

Cuối cùng, ta lại cô độc, lại chỉ còn ta với ta. Chẳng lẽ trên đời lại không thể nào có một người thực sự dành riêng cho ta?

Sau khi cảm thấy buồn cho bản thân mình, anh lại bắt đầu có cảm giác luyện tiếu và nhớ những ngày tháng hạnh phúc lúc trước.

Những ngày tháng mình sống bên nàng thật hạnh phúc. Đó thực sự đúng là thứ tình yêu và hạnh phúc mà mình mong ước và luôn chờ đợi. Mình vẫn còn nhớ cảm giác những lần ngắm nhìn nàng nghe những bản nhạc do mình sáng tác. Cảm giác đó thật hạnh phúc - cảm giác khi nhìn một người thật sự yêu âm nhạc của mình đang lắng nghe nhạc của mình. Cách nghe nhạc của nàng thật đặc biệt...

Càng ngày, anh càng không thể kiểm soát nổi bản thân mình được. Mặc dù anh đã cố ép bản thân không nhớ đến nàng nhưng hình như trong tiềm thức của anh không bao giờ biết thực hiện hành động phủ định. Hình bóng nàng như vẫn còn vẹn nguyên trong anh, anh vẫn nhớ nhất là hình ảnh khi nàng ngồi nghe những bản nhạc của anh. Lúc này, anh đã hoàn toàn chịu thua chính bản thân anh, để mặc cho nỗi nhớ cô đơn cào điếu khiến những hành động vô thức của mình.

Anh đứng phắt dậy, đến bên chiếc máy nghe nhạc và bắt đầu mở bài Karie Alsi Romiso, rồi nhắm mắt lại và đặt bàn tay vào loa

âm thanh đúng như cách mà lần đầu tiên nàng đã nghe bản nhạc này.

Itoin alsi ino cidili enila

Itoin noniko cohani ino dotochi kani tode pachoni

Foco nide ino ida, cohani ino neruna pegi itoin ino serin

Itoin noniko savito tado neruna kano in pegi itoin tado serin

Sito idi igo ito ino biso dire, tobu nabi noda sola dire

Tado neruna kino itoin:

“Dotidi noniko idi nio tado biso

Ida ida, pachoni ivode tado biso

Titami foco sito negihi nima dino

Nisi mahoni, nisi mire...

Ika ika, homoni sito vio golo tode lisi

Kudete...

*Foco nide ino ida, sio cohani ino neruna nide, togi niyo nio tado
biso*

Avio miremo remoni ino dino

Noda sola tohi idi gini neyi

Noniko idi tati ticha remoni sola noniko idi kagiti logi

Miremo..."

Quini cohani tado biso, itoin riveni ivoni

Itoin lado tio sali tado neruna

Tibu...

*Itoin alsi ino cidili enila Itoin noniko cohani ino dotochi kani
tode pachoni*

Foco nide ino ida, cohani ino neruna pegi itoin ino serin

Kutede, itoin tureli tiwa nowi tado alsi serin iga

Itoin tiwa niso idi togi pachoni ivode sito

Tode noniko enila timie

Girifo sali tado neruna kino

Avio itoin nio tado serin

Ino sito kani litife tifasi nide itoin noniko nikoni hadihi

Itoin lini nikoni lobi idani biso ino nidogi riwoto:

“Karie alsì romiso”.

Tôi là một đứa trẻ cô độc

Tôi chẳng có món đồ` chơi nào để chơi

Cho đến một ngày, có người tặng tôi một món quà.

Tôi không rõ vì sao người đó lại tặng tôi món quà đó.

Nó được gói trong một chiếc hộp màu đỏ, buộc bằng dây nơ cũng màu đỏ.

Người đó dặn dò tôi:

“Tuyệt đối không được mở chiếc hộp đó ra

Ngày ngày, hãy cứ chơi với chiếc hộp đó

Tâm tình cho nó nghe biết bao nhiêu điều

Những nỗi lòng, những ước mơ...

Tôi`i tôi`i, hãy cứ ôm nó vào lòng mà ngủ Cứ như thế`...

Cho đến một ngày, sẽ có một người đến, cùng bạn mở chiếc hộp đó ra.

Và hãy nhớ thêm một điều

Dây nơ cũng phải giữ yên

Không được thả`t chặt thêm, cũng không được nói lỏng ra

Hãy nhớ lấy!”

Khi có chiếc hộp đó, tôi rất vui

Tôi làm theo lời người đó

Nhưng...

Tôi là một đứa trẻ cô độc

Tôi chẳng có món đồ chơi nào để chơi

Cho đến một ngày, có một người tặng tôi một món quà.

Vì vậy, tôi thực sự muốn biết đó là món quà gì

Tôi muốn sớm được cùng chơi với nó

Để khỏi phải cô đơn trống trải

Quên mất lời người đó dặn

Và tôi đã mở món quà đó ra

Một vật gì đó bay nhanh đến nỗi tôi không thấy được hình dạng

Tôi chỉ còn thấy dưới đáy chiếc hộp một dòng chữ:

“Tình yêu là một nỗi buồn”.

Yier mở mắt ra. Anh đã hiểu được cảm giác nàng nói với anh. Quả thật, khi áp bàn tay vào chiếc loa, anh cảm nhận rõ từng rung động của âm thanh rất thật, giống như chính bản thân anh đang đàn bản nhạc này. Nó giống như cảm giác nghe rõ tiếng sóng biển trong lòng con ốc đại dương vậy...

Từng câu trong lời bài hát xoáy sâu vào trái tim Yier, vì sao nó lại giống tình cảnh của anh lúc này đến thế. Lẽ nào tình yêu là một

nổi buồ`n?

Nghe lại lời bản nhạc mình viết ngày xưa, tình yêu phải xuất phát từ sự yêu thương, quan tâm giữa hai người dành cho nhau, Yier mới nhận thấy hình như bấy lâu nay, anh luôn nhận được sự yêu thương và quan tâm, chăm sóc từ Dehy nhưng còn bản thân anh, anh đã cho lại nàng được những gì? Đâu phải vì cuộc đời anh có nhiều đau khổ, bất hạnh mà anh lại chỉ chăm chăm bắt nàng quan tâm đến mình. Yier đột nhiên suy nghĩ lại. Anh cảm thấy trước giờ hình như mình quá ích kỉ, không hỏi xem nàng cần những gì, chỉ biết mỗi việc sáng tác nhạc và còn bắt công với nàng nữa. Khi gặp anh, nàng đầu sao cũng chỉ là một cô gái mới 19 tuổi. Cho dù cuộc sống xã hội bên ngoài có nhàm chán như lời nàng nói như thế nào đi nữa thì chắc chắn thế giới muôn sắc màu ngoài kia vẫn thú vị hơn nhiều so với việc ở mãi trong một căn nhà chật hẹp cùng anh quanh năm suốt tháng.

Chợt so sánh mình với Doobugi, anh cảm thấy đúng là gã có thể đem lại nhiều hạnh phúc cho nàng hơn anh.

Vì gã khỏe mạnh, chỉ cỡ chừng hai mấ`y thôi nên chắc chắn sẽ có thể che chở cho nàng, ở bên nàng đến cuối cuộc đời. Còn anh thì sao? Chỉ còn hai năm nữa thôi là anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời này.

Vì thế giới của gã không phải là một căn nhà nhỏ hẹp trên mây để người sống trong đó phải mơ mộng đến thế giới bên ngoài, thế giới của gã là một vùng trời rộng lớn ngoài kia, có thể nhìn trực tiếp qua chiếc trực thăng mà không cần phải mơ mộng.

Vì có lẽ gã không ích kỉ, không có cái tôi cá nhân quá lớn như anh, không khó chiều như anh.

Và vì... gã cũng điển trai nữa! Điều này cũng có thể coi là ưu điểm? Đối với một nghệ sĩ lao động nghệ thuật nghiêm túc như Yier, vẻ đẹp hình thức bên ngoài đối với anh giống như một sự dung tục, tầm thường. Nhưng lúc này, trong tình yêu và nỗi mặc cảm, tự ti lẫn át sự kiêu hãnh, anh bắt đầu so sánh đến những thứ nhỏ nhoi và tầm thường nhât.

Suy nghĩ miên man, nhớ miên man, rồi lại suy nghĩ miên man; cuối cùng, Yier quyết định không thể trốn tránh cảm giác muốn gặp lại Dehy - thiên thần của anh. Anh sẽ không bắt nàng ở trong chiếc lồng chật hẹp này nữa, thế giới của anh đâu sao cũng đã mặc định là chỉ có mình anh rồi. Anh chỉ muốn gặp lại nàng lần cuối để nói lời tạm biệt và chúc nàng hạnh phúc, rồi anh sẽ để nàng bay trên bầu trời cao rộng ngoài kia cùng người phi công mà nàng yêu. Có lẽ, tình yêu mà nàng dành cho anh chỉ giống như tình yêu của một người hâm mộ cuộc nghiệp dư dành cho thần tượng của mình mà thôi. Thứ tình yêu đó khiến người ta cảm thấy hạnh phúc nhưng đôi khi nó cũng đem lại thứ cảm giác gì đó thật mờ ảo, mơ hồ, ranh giới giữa hạnh phúc và sự mơ hồ cũng rất mong manh.

- Vâng! Tôi là thư kí Ban Thường Trực của Hội Đồng Chính Phủ Cấp Cao. Ngài cần chuyện gì? - Tiếng người thư kí bên kia đầu dây vẫn lãnh đạm như bình thường.

- Tôi muốn gặp De Somi Hy - vợ tôi.

- Vâng. Yêu cầu của Ngài đã được chấp thuận.

RENG!!!

Tiếng chuông cửa vang lên. Yier đang ngồi bên chôn, lo lắng không biết phải đợi đến bao lâu nữa mới được gặp Dehy và khi gặp nàng thì anh sẽ nói những gì, làm sao để không xúc động quá, làm sao để nàng được ra đi thanh thản. Trong hàng ngàn câu muốn nói, câu mà Yier muốn nói nhất là: “Cảm ơn em!”. Anh đã suy nghĩ lại và thấy đó là câu mà Yier chưa bao giờ nói với Dehy cả, dù nàng xứng đáng được nhận câu nói đó hàng ngàn lần trong hàng ngàn việc mà nàng đã làm cho anh. Đáng lẽ, anh nên cảm ơn nàng từ những việc nhỏ nhất nhất mà nàng làm cho anh như nấu một bữa ăn cho anh, may áo cho anh, lắng nghe anh... cho đến việc nàng đã lắng nghe và thấu hiểu âm nhạc của anh. Nếu được, anh cũng muốn nói: “Em chính là thánh giá đặc biệt và vĩ đại nhất của anh”. Trước đây, sợ dĩ Yier không nói những điều như vậy với Dehy vì anh nghĩ những việc nàng làm cho anh là điều hiển nhiên vì cuộc đời lúc trước đã quá vất vả công với anh nên anh cần một người để bù đắp về mặt tình cảm và cũng vì lòng kiêu hãnh quá lớn trong con người anh nữa.

Khi nghe tiếng chuông, anh như bừng tỉnh, anh mừng rỡ và ngay lập tức mở cửa ra.

Người bấm chuông là một sĩ quan quân đội. Yier không để ý lắm đến đồng phục hắc tã đang mặc dù nó rất quen thuộc đối với anh.

Dehy... Dehy... Dehy...

Anh đảo mắt tìm nàng khắp nơi nhưng không thấy nàng đâu.

Trước mặt anh là một chiếc máy bay loại vừa, ở cánh cửa chiếc máy bay, có hai sĩ quan đang đứng. Cánh cửa mở ra và người bước ra từ trong đó là...

DOOBUGI!!!

Doobugi bước chầm chậm tiến về phía Yier và chỉ có một mình gã mà không thấy Dehy đâu. Sao lại có thể là gã được? Dehy đâu? Bao nhiêu câu hỏi vang lên trong đầu Yier cho đến khi Doobugi bước đến gần anh, nói với giọng cứng rắn:

- Ông cho tôi vào nhà được không. Tôi có chuyện cần phải nói với ông. Sau khi nói xong, tôi sẽ để ông gặp Dehy.

Doobugi bước vào nhà, ngò�i xuống ghế salon rồi chầm chậm lấy trong túi áo một gói thuốc lá Gadosi, khẽ châm lửa rồi rít một hơi dài, giữ thật lâu rồi mới phả khói ra. Trong làn khói trắng huyền hoặc, gã cất giọng nói xa xăm:

- Tôi yêu cô ấy. Nhưng chỉ là đơn phương mà thôi...

Trầm ngâm một lúc, hắ n lại tiếp tục: - Từ trước đến giờ, người cô ấy yêu chỉ có mình ông mà thôi.

Khi nghe Doobugi nói câu đó, Yier cảm thấy trong lòng như có ngọn gió xuân tràn vào.

Sau làn khói thuốc trắng, thoáng hiện ra một khuôn mặt buồn bã...

NGỘ

- Vậy thì tại sao hôm đó hai người lại ôm nhau? Mọi quan hệ của hai người là gì? Nghe câu hỏi của Yier, Doobugi cúi đầu, úp mặt xuống hai lòng bàn tay; trông gã có vẻ mệt mỏi. Mỗi một lúc sau, hắ n mới ngẩng mặt lên, tiếp tục hút thuốc. Lần này, làn khói gã nhả ra còn dày hơn lần trước:

- Tôi sẽ kể cho ông nghe tất cả mọi chuyện. Tôi không dám chắc tôi có thể kể thật rành mạch và rõ ràng không nhưng trước khi đến đây, tôi luôn suy nghĩ sẽ cố gắng giữ bình tĩnh để nói cho ông nghe tất cả. Tôi chỉ xin ông một điều. Khi tôi đang nói, mong ông đừng ngắt lời tôi, đừng hỏi tôi bất cứ điều gì. Hãy im lặng nghe tôi nói hết mọi chuyện. Tôi đã quá mệt mỏi rồi. Mong ông chấp nhận điều đó.

Thái độ đó của Doobugi càng khiến Yier thêm sốt ruột nhưng dù sao lúc này, tâm trạng của anh cũng đã phần nào nhẹ nhõm hơn bảy ngày qua.

- Được. Tôi đồng ý. Anh kể đi.

Doobugi không bắt đầu kể ngay sau lời chấp thuận của Yier mà phải mất một lúc sau, hắ n chau mày nhíu mặt, suy nghĩ như để sắp xếp các ý nghĩ trong đầu rồi mới bắt đầu câu chuyện của mình:

Tôi gặp cô ấy lần đầu tiên cách đây hai năm trong trại tập huấn của tổ chức INCA. Tôi chắc đây là lần đầu tiên ông nghe cái tên này. Đó là tên viết tắt của tổ chức Nghiên Cứu & Đào Tạo Những Con Người Có Năng Lực Đặc Biệt. Có lẽ những chuyện đã xảy ra đối với ông đủ khiến ông thấy xã hội này nó đông đúc như thế

nào. Nhưng, mẹ kiếp p, sau khi ông nghe tôi kể những chuyện này xong, ông sẽ còn thấy nó còn không bả`ng... một cục cút chó!

Lúc này, Doobugi rơi vào trạng thái bị kích động. Giọng nói hắ`n run run, không còn giữ được vẻ bình tĩnh như lúc đầ`u nữa.

- Xin lỗi ông. Tôi sẽ cố` gắ`ng để giữ bình tĩnh. Đáng lẽ, đáng lẽ tôi không nên làm công việc này. Nhưng, nhưng nếu tôi không làm thì sẽ không gặp được cô ấ`y.

Doobugi lại hút tiế`p một điề`u thuồ`c lá khác rô`i bắ`t đầ`u câu chuyện của mình:

- Đó là một tổ chức tập hợp những người có năng lực đặc biệt. Ông biế`t họ tập hợp những người đó lại để làm gì không? Chính phủ tập hợp họ lại không phải vì muồ`n điề`u gì tô`t lành cho họ cả. Vì nước ta có rấ`t nhiề`u người có siêu năng lực. Tổ chức đó hiện giờ đã tập hợp được hơn một ngàn người. Chính phủ luôn tìm kiế`m và tập hợp họ vào tổ chức này rô`i cách ly từng người ra, không ai được tiế`p xúc với ai hế`t. Vì họ sợ nếu để những người này ở bên ngoài tự do, có thể họ sẽ liên lạc được với nhau, gặp nhau và liên kế`t sức mạnh lại để phá hoại chính phủ. Ngoài lí do này ra, chính phủ còn muồ`n biế`n họ thành những con cừu non ngoan ngoãn, là tay sai đắ`c lực cho họ trong những công việc đặc biệt. Thật tội nghiệp những con người này. Họ là những người cô` độc đáng thương. Hầ`u như tất cả mọi người có năng lực đặc biệt đầ`u bị bắ`t đế`n đây từ khi còn rấ`t nhỏ, chưa biế`t gì. Ông không biế`t đâu, có những người có năng lực siêu nhiên dù có thể chẳng gây nguy hiểm gì cho họ nhưng vẫn bị họ bắ`t vào trại tập huấ`n đó và rô`i số`ng cả đời ở đầ`y cho đế`n chề`t mà không hề biế`t gì về` thế` giới bên ngoài.

Tôi gặp Dehy là vì dự án ELIKANO. Dự án này thì chắ`c ông biế`t vì... ông chính là nạn nhân của cái dự án chề`t tiết này. Tôi thề`, trên

đời không có cái dự án nào khôn n hơn dự án này. Ông sống trên này đã 13 năm, chắc không hay biết là nước ta thiếu nguồn nguyên liệu trầm trọng. Tất cả mọi đồ dùng sinh hoạt bằng điện đều lấy năng lượng từ nước. Lúc tiêu hết xăng, người ta phát hiện ra cách dùng nước thay xăng. Mọi người cứ nghĩ phương pháp là hoàn hảo vì nước có nhiều hơn xăng và có vẻ như là vô tận. Nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó mà thôi. Mà thật ra là không thiếu nước. Nhưng để thực hiện dự án đó đã mất một nguồn năng lượng đáng kể khiến nước hao hụt dần. Nhưng đúng ra cũng chẳng có gì vì sau đó người ta lại sáng chế ra được cách tái chế lại nước. Mọi vấn đề phát sinh là do nhóm giáo sư chế tiết nào đó mà tôi quên tên mất rồi phát hiện ra một trong những chất hóa học cần phải có cho thuốc tái sinh là thứ nước khoáng có tên Ritiko. Chuyên tìm hiểu về tài nguyên thiên nhiên, nên tôi biết đó là một thứ nước rất quý hiếm, nằm cách dưới lòng đất cả hàng trăm kilômét mà bất cứ máy móc dò tìm hiện tại đều không thể nào lên ra được. Con người lần đầu tiên phát hiện được nó cũng là do may mắn trong khi đào tìm một chỗ nước ở gần mặt đất. Nhưng ông biết gì không? Không chỉ nằm dưới độ sâu như vậy mà lại không thể tìm thấy nó ở những vùng đất bình thường, chỉ có thể tìm thấy ở những vùng đặc biệt hoang vu, hẻo lánh thôi. Chính vì vậy mà chính phủ đã tập hợp những người có năng lực đặc biệt về việc cảm nhận âm thanh để nghe được tiếng nước chảy dưới lòng đất và tìm ra được thứ nước đó. Tổng cộng ở tổ chức có 14 người có năng lực này. Cô ấy là một trong những người đó. Tôi cảm thấy kế hoạch này thật nực cười. Trước giờ, họ làm biết bao nhiêu cuộc thí nghiệm nhưng chỉ may mắn thành công duy nhất trường hợp ông thôi. Đó là lần họ pha trộn tùm lum các thứ chất hóa học đến nỗi họ không nhớ nổi, máy móc cũng không ghi lại kịp. Rõ ràng, đây là một dự án điên rồ và chẳng có gì đảm bảo sẽ thành công cả. Vậy mà lại làm phí công sức biết bao nhiêu người.

Tôi không thể nào quên được cảm giác lần đầu tiên gặp cô ấy. Ông biết vì sao lúc đó cô ấy trở nên đặc biệt trong mắt tôi không? Ông cứ thử nghĩ đi. Vì những người ở đó bị cách li từ nhỏ, từ lúc họ chẳng biết gì, lại sống đơn độc một thời gian dài, tự tập luyện năng lực bằng các thiết bị điện tử tự động nên khi lần đầu tiên tiếp xúc với con người, khuôn mặt họ có nét gì đó lạ lùng lắm, như thể họ không phải là người ấy. Rất thờ ơ, lãnh đạm, dường như họ không có cảm xúc. Đặc biệt ánh mắt họ rất vô hồn. Dường như họ chẳng có bất cứ mối quan tâm đặc biệt nào với thế giới xung quanh này cả. Ông thấy chính phủ Netani khôn nạn chưa? Lúc tôi nhìn thấy họ, tôi vừa thấy có cái gì đó đáng sợ nhưng đồng thời cũng cảm thấy rất đáng thương. Tôi không thể tưởng tượng được nếu mình cũng giống như họ thì sẽ ra sao. Tôi cứ tưởng ai cũng giống như ai cho đến khi tôi nhìn đến cô gái mang số 751, tôi lại có cảm giác hoàn toàn khác. Cô ấy dường như khác tất cả mọi người, dường như cô ấy biết nhận thức mọi thứ xung quanh vì khi tôi nhìn đôi mắt của cô ấy, nó rất có hồn. Nó vừa như ánh lên một thứ cảm xúc cảm thù thế giới xung quanh đồng thời vừa có nét gì buồn bã. Lúc đó, tôi không hiểu vì sao tôi lại cảm thấy như vậy và cũng không hiểu vì sao cô ấy lại khác mọi người đến vậy. Thật may mắn vì tôi là đội trưởng. Vậy nên tôi có quyền phân công từng người trong nhóm. Đội tôi có 105 người. Vì vậy, khi chia ra làm bảy nhóm thì mỗi nhóm sẽ có 15 người và một nhóm thì chỉ được có một người có năng lực đặc biệt trong đó thôi. Lí do thì ông biết rồi đó, cũng như này tôi đã nói: Chính phủ sợ họ làm quen và liên kết lại với nhau. Vì ánh mắt của cô ấy thu hút tôi nên tôi đã chọn cô ấy vào nhóm của mình.

Khi cô ấy vào nhóm rồi, tôi mới phát hiện rằng tôi không nhìn lầm: Cô ấy quả đặc biệt như tôi nghĩ. Nhìn khuôn mặt của cô ấy, ai cũng nghĩ rằng đây là một người con gái rất ngoan hiền. Có lẽ, ông cũng chỉ thấy được mặt ngoan hiền của cô ấy nhưng... ha ha... tôi thì rõ ràng cô ấy đúng là cô gái nổi loạn quyết rũ nhất tôi từng

biết. Chắc ông chưa bao giờ nhìn thấy cách cô ấy hút thuốc. Cô ấy không phải hút thuốc loại nhẹ như máy đưa con gái học ăn chơi. Không phải hút máy loại tằm tằm như: Nikisi, Siredo, v.v... mà cô ấy hút hẳn loại nặng nhứt: Gadosi. Loại mà tôi đang hút đây. Nó có mùi khói thuốc rất đậm đặc và khi hút thì phải rít hơi rất sâu. Ai hút không quen sẽ cảm thấy rất khó chịu. Nhiều người là đàn ông mà còn không hút được loại này trong khi cô ấy lại hút được. Khi nhìn cách cô ấy hút là tôi đã biết cô ấy nghiện thuốc lá rất nặng rồi. Không chỉ hút thuốc mà cả chuyện cô ấy uống rượu nữa, cũng rất đặc biệt. Cô ấy dốc hết cả ly rượu đổ lên đầu rồi nhấm nháp từng giọt một chày chày chậm xuống khuôn mặt. Khi thấy cô ấy làm như thế, 15 thằng con trai trong nhóm đùa nào cũng há hốc mồm, sững sờ không nói nên lời. Thật đấy.

Ông cũng không biết một điều này: Lúc đầu, cả nhóm tôi, ai cũng thích và đeo đuổi cô ấy. Mặc dù cô ấy bị câm, điếc nhưng vẫn không thể phủ nhận là cô ấy rất xinh. Cô ấy có đôi bàn tay rất đẹp. Những lúc cô ấy áp tay vào lòng đất và lắng nghe xem có tiếng nước chảy dưới đó không, tôi lại thấy trái tim mình xao xuyến, có cảm giác giống như không phải cô ấy đặt bàn tay lên đất mà đang đặt bàn tay lên trái tim tôi vậy.

Nhưng sau đó thì ai cũng sợ Dehy cả. Họ sợ cô ấy vì chính sự nổi loạn và cảm giác bí ẩn, khó gần nơi cô ấy. Đối với những người có năng lực đặc biệt ở các đội khác, khi họ tiếp xúc với thế giới bên ngoài thì ban đầu là bằng con mắt lãnh đạm, không hề tỏ ra một chút thú vị gì nhưng về sau, họ bắt đầu bộc lộ một chút tò mò về thế giới bên ngoài. Tuy vậy, cái bản năng phản kháng trong họ bị INCA khắc chế một cách tuyệt đối. Còn cô ấy thì lại khác. Từ đầu đến cuối, ánh mắt cô ấy nhìn tất cả mọi người đều lóe lên sự căm thù và không hề bộc lộ chút gì muốn biết về thế giới xung quanh cả. Cô ấy sống bất cần và lãnh đạm với tất cả mọi

người, lúc nào cũng cho người ta cảm giác giông như cô ấy đang muốn tự vệ với cả thế giới. Thêm một điều khiến tôi cảm thấy khó hiểu về cô ấy khi đó nữa là tại sao cô ấy lại ghét và chạm với mọi người như vậy? Cho dù chỉ là những va chạm tự nhiên thôi nhưng lúc nào cô ấy cũng tỏ ra khó chịu. Khi đi vào những con đường nhỏ, hẹp và dốc, có những lần cô ấy sắp ngã và có người đi ở đằng sau muốn đỡ cho cô ấy khỏi ngã thì y như rằng sẽ gặp phải ánh mắt hằn học của cô ấy, tiếp theo đó là một cái tát trời giáng. Chính vì những lẽ đó mà sau này không còn ai có ý muốn gần gũi với cô ấy nữa. Tôi cũng từng có lúc nghĩ rằng hay là đừng quan tâm đến cô ấy nữa, tìm một người nào đó đơn giản, dễ gần, dễ hiểu để làm bạn gái vậy. Nhưng không hiểu sao, tôi vẫn không thể thoát khỏi ám ảnh về đôi mắt của cô ấy. Nó đâu chỉ biểu cảm thù thế giới xung quanh, còn có một cái gì rất cô độc, đáng thương trong đôi mắt đó nữa. Và mỗi lần nhìn dáng của cô ấy từ đằng sau, tôi cảm thấy cô ấy thật nhỏ bé, cần được mình che chở. Có nhiều lúc, tôi chỉ muốn chạy đến ôm chặt cô ấy từ đằng sau mà thôi. Cũng không biết từ lúc nào, mỗi khi có thời gian rảnh rỗi là tôi lại bắt đầu học thủ ngữ vì tôi thực sự muốn hiểu những gì cô ấy nói. Thế là, sau đó chỉ còn mình tôi theo đuổi cô ấy. Tôi đi bên cạnh cô ấy để đỡ cô ấy những lúc cô ấy sắp ngã, tôi cùng ngồi ăn với cô ấy những lúc nghỉ giữa giờ. Đương nhiên, những lần đó, thái độ của cô ấy cũng chẳng có gì thay đổi, vẫn giông như lúc trước. Tôi cứ tưởng đâu mối quan hệ giữa tôi và cô ấy suốt đời chỉ có thế. Nào ngờ đâu, đúng là mưa dầm cũng có ngày thấm đất...

Khi đã tìm ra được nguồn nước ở một địa điểm nào đó và kết thúc việc tìm kiếm, mọi người thường hay rủ nhau đi đâu đó để tổ chức tiệc mừng. Bình thường thì cô ấy luôn từ chối nhưng không hiểu tại sao hôm ấy, cô ấy lại nhận lời. Lần đó, tôi chỉ thử rủ cô ấy thôi nhưng không ngờ cô ấy nhận lời thật. Mà trông hôm đó cô ấy cũng khác hẳn bình thường. Hôm đó, tôi thật sự bất ngờ, khi đến

quán bar, cô ấy đã hút thuốc, uống rượu theo cách mà lúc này tôi đã nói ông đã y.

Khi quán gập đóng cửa, mọi người về gập hết, cô ấy đề nghị tôi đưa cô ấy về trại tập huấn INCA. Lúc ấy, tôi hạnh phúc đến mức không thể nào tin vào mắt, vào tai mình. Không ngờ cũng có ngày cô ấy đề nghị tôi đưa cô ấy đi đâu đó. Trên đường chở cô ấy về, đó là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy...

Kể đến đây, Doobugi lại dừng lại, lấy tay dụi dụi mắt không biết vì khói thuốc cay xè hay vì gập xúc động với chính câu chuyện của mình mà rơi nước mắt. Vẫn là làn khói trắng tỏa trước mặt, vẫn là giọng kể đượm buồn đó...

- Đó là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy khóc. Đôi bờ vai cô ấy run run, còn nước mắt thì lăn dài. Lúc đó, cô ấy thật khác với lúc trước, trông cô ấy yếu đuối đến thảm thương. Tôi đã dừng xe lại và ôm cô ấy vào lòng. Ban đầu, cô ấy định đẩy tôi ra nhưng lúc đó, có lẽ quá mệt mỏi rồi nên cô ấy chỉ đẩy nhẹ như một sự phản kháng yếu ớt thôi. Tôi để cô ấy khóc một lúc trên bờ vai tôi rồi khi cô ấy ngừng khóc, tôi hỏi cô ấy vì sao lại khóc. Cô ấy trả lời rằng cô ấy rất muốn gặp một người đã từ lâu rồi mà cho đến bây giờ cô ấy vẫn chưa gặp được. Người đó chính là ông. Khi nhìn cô ấy dùng thủ ngữ, tôi nghe tim mình đau nhói. Nhưng khi nhìn ánh mắt của cô ấy, tôi biết mình phải làm gì đó để giúp cô ấy, để cho ánh mắt đó không còn buồn như vậy nữa. Tôi đã chỉ cho cô ấy một cách. Đó là gập áp lực lên Hội Đồng Chính Phủ Cấp Cao. Tôi bảo cô ấy hãy đến gặp họ và bảo rằng nếu như không cho gặp ông thì cô ấy sẽ không làm công việc này nữa. Việc tìm kiếm nước Ritiko vẫn đang trong giai đoạn hết sức khó khăn và các cuộc thí nghiệm không thể thực hiện được nếu không đủ nước, chỉ cần có một người năng lực đặc biệt bỏ dở giữa chừng là tiến trình công việc sẽ chậm đi đáng kể. Những người đó, khi nghe yêu cầu của cô ấy lúc đó đương nhiên

cũng bất ngờ như tôi vì không ai nghĩ một cô gái đã bị nhốt vào INCA từ nhỏ lại có thể có một thứ tình cảm khao khát, mãnh liệt dành cho một người và âm nhạc của người đó như vậy. Ông không thấy được ánh mắt của cô ấy khi đứng trước họ đâu: rất mạnh mẽ và cương quyết. Đương nhiên, vì những lí do tôi đã nói trên, họ không còn cách nào khác là phải giúp cô ấy được gặp ông. Ông thật quá ngây thơ khi tin vào những lời cô ấy nói. Làm sao họ tử tế đến mức khi có một cô gái cảm động, hiền lành đến xin xỏ vài câu là họ đáp ứng yêu cầu ngay được? Và cũng nói cho ông hay một điều: Hôm đó, cô ấy không phải đã đứng đợi ông 5 phút đâu mà cô ấy đã đứng cả ngày trời ở ngoài đó chỉ để đợi ông đấy. 24/24 tiếng luôn đó, ông biết không? Lúc đó, họ cho cô ấy một đôi giày có cảm ứng đặc biệt, có thể đứng trên mây ở nhà ông trong vòng 24 tiếng. Họ đưa ra điều kiện nếu trong vòng 24 tiếng mà ông không phát hiện ra được cô ấy đang đứng ở ngoài đó thì sau này cô ấy sẽ không bao giờ được gặp ông nữa và sẽ chuyên tâm làm những việc mà tổ chức giao cho. Thực ra, tôi luôn đậu máy bay ở gần đó suốt 24 tiếng cùng cô ấy để phòng khi ông không phát hiện ra cô ấy đang đứng chờ ông ở bên ngoài thì khi cô ấy rút xuống, tôi sẽ là người đỡ cô ấy. Khi 24 tiếng gần trôi qua hết, tôi cảm thấy thật vui mừng trong lòng, tự nhủ chuông nhà ông thế mà xem ra lại hay: chỉ có người của chính phủ đã được xác lập dấu vân tay trên đó mới được bấm chuông cửa để làm phiền ông. Những người trong Hội Đồng Chính Phủ quả là thâm hiểm, họ chỉ cho cô ấy cơ hội trong vòng 24 tiếng. Khả năng thất bại cao hơn là thành công, họ muốn triệt tiêu khao khát sau cùng của cô ấy đây mà. Đó là một cuộc đổi chác quá bất công vì dù kết quả như thế nào thì cuối cùng cô ấy vẫn phải làm công việc lúc trước, thế mà cô ấy vẫn nhận lời chỉ vì yêu ông và muốn được gặp ông. Nhưng thật ra, lúc đó, tôi lại không nghĩ như thế, tôi chỉ mong 24 tiếng trôi qua, ông không phát hiện ra cô ấy và như thế, cô ấy lại trở về bên tôi dù rằng mối quan hệ giữa tôi và cô ấy lúc đó chưa là gì cả nhưng tôi vẫn hi vọng. Khi 24 tiếng sắp qua, tôi

cảm thấy vô cùng sung sướng. Vậy mà, đến phút cuối cùng, ông lại nhận ra cô ấy.

Ông có biết khi lặng lẽ ngồi trên trục thẳng và quan sát cô ấy, tôi đã cảm thấy ganh tị với ông như thế nào không? Một cô gái luôn có ánh mắt cảm hận cuộc đời vậy mà khi chờ đợi ông thì ánh mắt đó lại trở nên quá dịu dàng. Trước kia, cô ấy chẳng bao giờ cười cả nhưng khi đứng đợi ông thì nụ cười luôn thường trực trên môi. Cho dù có đứng đợi ông cả ngày trời, cô ấy cũng chẳng hề tỏ vẻ mệt mỏi gì.

Sau khi gặp ông, cô ấy vẫn tiếp tục làm công việc mà cô ấy đã làm trước đó nhưng có một điểm khác là cô ấy chỉ làm vào ban đêm, tranh thủ những lúc ông đang ngủ. Ông có biết trong khi ông ngủ một ngày mười mấy tiếng thì cô ấy chỉ ngủ có một, hai tiếng không? Có khi cô ấy chẳng được ngủ một tiếng nào cả. Rất lâu, sau khi tìm được một nơi có nguồn nước mới, cô ấy mới được nghỉ vài ngày. Trong khi ông nằm trong chăn ấm êm thì cô ấy lại phải lặn lội ở những vùng rừng núi, hoang mạc lạnh lẽo. Vậy mà vì muốn làm ông vui, ngày nào cô ấy cũng về trước khi ông thức giấc và chuẩn bị bữa sáng cho ông. Ông có thấy mình lạnh lùng, vô tâm và bất nhẫn không? Bấy nhiêu sự hi sinh đó chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Vậy mà ông, ông còn nghi ngờ cô ấy, ông còn đòi hỏi gì hơn ở cô ấy nữa?

Nói đến đây, Doobugi đã quá xúc động, giọng gã run run và không còn giữ được bình tĩnh nữa. Còn Yier thì ngồi thừ ra, bất động, không nói được một tiếng nào vì không ngờ mình chẳng biết chút gì về Dehy cả. Cô thật giỏi che giấu, bấy lâu nay anh nào đâu có biết được những góc khuất trong tâm hồn cô, cứ nghĩ rằng cô chỉ đơn thuần là một cô gái câm điếc, sâu sắc, tinh tế, đồng cảm với những bản nhạc của anh, bởi vì cô chẳng bao giờ nhắc nhiều về quá khứ cả. Khi anh hỏi, cô vẫn chỉ luôn nói đó là những ngày tháng

bình thường diễn ra sống như cuộc sống vốn dĩ như thế, chẳng có chút gì đặc biệt. Xã hội đối với cô là một sự nhàm chán. Anh chỉ biết có thể thôi rồi cũng không hỏi đến nữa vì anh cũng chẳng có mấy hứng thú với xã hội ngoài kia: Một phần vì nó đã đem lại cho anh quá nhiều đau khổ, bất hạnh; một phần cũng vì anh đã sống biệt lập tận mười mấy năm trời rồi, lấy đâu ra sự quan tâm hứng thú? Và cứ suy nghĩ như thế nên mỗi lần hai người nói chuyện với nhau cũng không còn để ý nói đến chuyện quá khứ ngày xưa của nhau nữa mà cứ mãi say sưa nói về nghệ thuật. Vậy ra, nàng có nhiều góc khuất đến như thế sao? Khi sống những ngày tháng trốn trại, vô vị trong trại tập huấn tước đi quyền làm người đó, nàng đã suy nghĩ gì mà yêu anh, yêu âm nhạc của anh bằng tình yêu mãnh liệt đến thế?

Doobugi lúc này thôi không hút thuốc nữa, cô gắng giữ bình tĩnh để tiếp tục nói chuyện với tình địch của mình:

- Tất cả mọi chuyện đều là do tôi thôi. Khi xa cô ấy dù chỉ là một chút thôi nhưng tôi vẫn cảm thấy quá nhớ cô ấy. Lúc trước được ở cạnh cô ấy cả ngày, còn bây giờ chỉ vồn vện mấy tiếng đồng hồ trong một ngày nên tôi không chịu nổi, nên tôi mới xin nhận luôn công việc chuyển đồ đạc sang nhà ông. Tôi chính là người đưa rước cô ấy đi làm việc mỗi ngày. Tôi khao khát chờ đợi đến buổi tối, để được mang cô ấy đi nhưng đến mỗi buổi sáng, tôi lại phải luyến tiếc đưa cô ấy về nhà ông, chứ không phải nhà tôi. Tôi không biết đây là thứ tình cảm gì nữa, nhiều lúc muốn từ bỏ nhưng đôi khi tôi vẫn suy nghĩ rằng không cần biết nó là gì, chỉ cần tôi được ở bên cô ấy là tốt rồi. Dù chỉ một chút thôi cũng được. Vì cô ấy luôn đem lại cho tôi cảm giác bí ẩn, dù có bị cái bí ẩn đó nuốt trọn, tôi cũng cam lòng. Khoảng thời gian gần đây, tôi nhận thấy sức khỏe cô ấy có vẻ ổn. Tôi nào đâu biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy. Đêm mà anh bắt gặp tôi đang ôm cô ấy, lúc đó,

chẳng qua do cô ấy mệt nên bị choáng và ngã vào người tôi thôi. Tôi nhân cơ hội đó mà ôm cô ấy vào lòng. Hoàn toàn chẳng có chuyện gì cả. Lúc đó, tôi đã muốn lớn tiếng thanh minh với anh nhưng cô ấy lại ra hiệu bảo tôi đừng nói gì cả. Tôi thấy hơi nghi ngờ thái độ của cô ấy nhưng lúc đó, tôi chỉ nghĩ nếu anh hiểu lầm cô ấy thì quá tốt cho tôi. Tôi đâu có biết, cô ấy... cô ấy...

Nói đến đây, Doobugi bật khóc. Những giọt nước mắt lăn một cách khó nhọc trên khuôn mặt vì nước mắt vừa mới tràn ra khỏi mắt là hắn đã vội lấy tay dụi lại. Yier bắt đầu cảm thấy lo lắng trước biểu hiện của Doobugi:

- Anh nói sao? Dehy... Dehy sao rồi? Có chuyện gì xảy ra với cô ấy à?

Doobugi chậm chậm đứng dậy, phủi lại quần áo rồi nói:

- Câu chuyện tôi muốn kể đã xong rồi. Bây giờ ông sẽ được gặp Dehy.

Doobugi mở cửa ra ngoài. Khi thấy gã ra ngoài, hai hàng lính đang đứng ở cửa máy bay lập tức bước vào trong máy bay rồi khệ nệ khiêng một chiếc hộp đồ lớn và dài vào trong nhà Yier. Chiếc hộp màu đỏ được buộc bằng sợi dây nơ cũng màu đỏ nhìn trông giống như một hộp quà.

- Cô ấy đâu? - Yier hỏi.

- Ông mở chiếc hộp ra đi - Doobugi trả lời một cách lãnh đạm.

Yier bắt đầu có cảm giác bất an. Nỗi lo sợ trong lòng anh càng lớn hơn. Chiếc hộp này rất quen, nó gợi cho anh nhớ đến bản nhạc "Karie Alsi Romiso". Đôi bàn tay anh run run từ từ mở dây nơ ra và bên trong chiếc hộp là...

- Dehy... Dehy... Em có sao không? Em mở mắt đi. Tỉnh dậy đi. Nhìn anh đi. Trả lời anh đi.

Dehy vẫn nằm yên trong chiếc hộp đỏ. Đôi mắt bí ẩn cuốn hút gã si tình Doobugi giờ đây đã nhắm nghiền. Nàng không hề mở mắt tỉnh dậy, cũng không hề trả lời Yier một tiếng nào, cứ mãi lặng câm như trước giờ vẫn thế. Trên khuôn mặt nàng thoáng hiện ra một nụ cười hạnh phúc. Nàng vẫn bận chiếc áo liền váy màu trắng như ngày đầu tiên gặp người nàng yêu, trông nàng giống như một thiên thần đang ngủ say.

Mọi việc diễn tiến quá nhanh đến nỗi Yier vẫn chưa kịp định hình trong đầu mọi chuyện. Anh như không tin vào mắt mình. Tại sao? Tại sao nàng lại không mở mắt nhìn anh? Tại sao nàng lại không trả lời anh? Tại sao nàng lại ngủ say như thế?

Chàng nhạc sĩ hốt hoảng nắm tay áo của người đội trưởng:

- Dehy, Dehy sao vậy?

Người đội trưởng đó nói như muồn hét lên:

- CÒN SAO NỮA? ÔNG CHƯA HIỂU SAO. TRÁI TIM CỦA CÔ ẤY ĐÃ BỊ ÔNG cướp... cướp... đi mất rồi!

- Bốn chữ cuối Doobugi nói bằng giọng run run, như bị mất hơi và sau khi nói xong hấn ngồì gục xuống.

- Tôi vẫn không hiểu ý anh - Yier ngỡ ngác.

Doobugi móc trong túi áo chiếc kính lúp xuyên thấu mà anh đã chuẩn bị sẵn từ trước, tay run run đưa cho Yier:

- Ông hãy dùng chiếc kính này mà nhìn vào nơi ngực trái, chỗ trái tim cô ấy thì sẽ rõ.

Yier nhận kính lúp từ Doobugi và làm theo lời hấn. Cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến anh rợn người: nơi đáng ra phải chứa trái tim con người thì ở trong ngực trái của Dehy lại hoàn toàn trống rỗng, không có trái tim nào ở đó cả.

KENG!!!

Chiếc kính trong tay Yier rớt xuống đất. Doobugi lúc này đã lấy lại được bình tĩnh, đứng dậy, rút ra trong túi một phong bì màu đỏ đưa cho Yier:

- Cô ấy đã ra đi cách đây ba hôm rồi. Trước đó, cô ấy nhờ tôi chuyển cho ông bức thư này.

- Tại sao, tại sao trái tim cô ấy lại...

- Vì cô ấy nghe nhạc của ông. Mỗi lần nghe một bản nhạc của ông, để hiểu và cảm nhận được nó sâu sắc, cô ấy phải dùng trái tim

mình. Mỗi khi nghe xong, trái tim của cô ấy lại bị lủng một lỗ nhỏ giống như bị kim châm. Cảm giác đó chắc có lẽ rất đau đớn nhưng vì nhạc của ông xuất phát từ chính trái tim đầy đau khổ của ông nên có lẽ... đích đến của nó cũng nên là một trái tim. Chỉ có nghe nhạc của ông là trái tim cô ấy mới như thế thôi. Có lẽ đó cũng là cái giá cô ấy phải trả để nghe và thấu hiểu nhạc của ông - Doobugi nói bằng một giọng trầm buồn.

Gã lại đi ra ngoài máy bay lấy một cuốn sổ dày cộm và cũ kỹ rồi đặt trên chiếc bàn ở phòng khách và nói với Yier:

- Đây là cuốn nhật kí của cô ấy. Cô ấy vẫn thường viết vào đó từ năm bảy tuổi cho đến bây giờ. Tôi đã tìm được trong phòng của cô ấy ở trại tập huấn. Ba ngày qua, tôi đã đọc hết nó rồi. Cuối cùng, tôi đã hiểu được ý nghĩa của ánh mắt đó, hiểu được vì sao cô ấy lại đặc biệt như vậy và vì sao cô ấy lại yêu ông đến như vậy. Sau khi đọc xong, tôi nghĩ nên cho ông đọc. Bây giờ, tôi đi đây. Tôi đã xong công việc của mình rồi. Chào ông.

Yier vẫn im lặng, ngơ ngác bất động bên chiếc hộp đỏ.

Doobugi bước ra ngoài cửa rồi như sợ mình đã quên nói điều gì bèn quay đầu lại:

- Để nói được những lời này với ông, tôi đã phải chuẩn bị tâm lí rất kĩ trước khi đến đây. Tôi có thể im lặng nhưng ông biết vì sao tôi nói cho ông biết không? Tôi không thể phủ nhận một điều rằng tôi cũng không thể cưỡng nổi sự cuốn hút từ âm nhạc của ông. Thế đấy. Còn một điều nữa tôi muốn nói với ông mà khi này tôi quên mất, tôi không hiểu ý nghĩa của chiếc hộp đỏ buộc dây nơ đỏ là gì nhưng trước lúc nhắm mắt cô ấy cứ luôn miệng bảo tôi rằng khi cô ấy chết đi, cô ấy muốn nằm trong một chiếc hộp màu đỏ, buộc bằng dây nơ đỏ. Cô ấy cứ nhấn mạnh hai chi tiết đó. Nói

rằng chắc chắn chiếc hộp màu đỏ và sợi dây nơ cũng phải màu đỏ, không được là màu khác. Và đúng ra, theo ước nguyện của cô ấy thì cô ấy không muốn cho ông biết về sự ra đi của mình. Cô ấy sợ ông sẽ đau khổ và có mặc cảm tội lỗi. Cô ấy muốn giấu tất cả mọi chuyện đi. Tôi đã định thay cô ấy giấu mọi chuyện nhưng sau khi đọc xong cuốn nhật ký của cô ấy, tôi cảm thấy nếu giấu đi thì quả thật là điều quá tàn nhẫn với ông và cả cô ấy nên tôi đã làm trái lời cô ấy dặn. Nếu không đọc cuốn nhật ký của cô ấy, có lẽ giờ đây tôi đã ngỡ ông là một người ích kỷ, chẳng đem lại được hạnh phúc gì cho cô ấy nhưng sau khi đọc xong, tôi mới biết được rằng dù ông đúng là một người ích kỷ nhưng ông đã đem lại cho cô ấy hạnh phúc – điều mà tôi không thể làm được. Chào ông.

Sau khi Doobugi và quân lính của gã đã đi một quãng thời gian khá lâu, Yier vẫn còn chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt của Dehy trong chiếc hộp màu đỏ. Nàng thật xinh đẹp. Nàng đúng là thiên thần của anh. Đến giờ phút này, Yier vẫn chưa tin là nàng đã chết rồi. Phải mất một khoảng thời gian rất lâu sau, anh mới chậm chạp mở chiếc phong bì màu đỏ ra, bên trong cũng là một tấm thiệp màu đỏ, trên tấm thiệp đó là những dòng chữ quen thuộc của nàng:

Tôi là một đứa trẻ cô độc

Tôi chẳng có món đồ chơi nào để chơi

Cho đến một ngày, có người đến và dặn dò tôi:

“Bạn sẽ mau chóng có được một thứ đồ chơi thôi

Nó nằm trong một chiếc hộp màu đỏ

Được buộc bằng dây nơ cũng màu đỏ

Nhưng nó không ở trong tay bạn bây giờ
Mà nằm ở trong tay một người khác
Nếu người đó làm theo những lời tôi đã dặn
Thì sẽ có một luồng sáng màu đỏ lớn dần
Nó đủ dài và sáng để nổi lên được chỗ bạn
Rồi soi đường cho bạn đến chỗ người đó
Nhưng hãy nhớ một điều
Trước khi thấy ánh sáng màu đỏ đó
Không được tìm bất cứ một thứ đồ chơi khác”
Ngày qua ngày, tôi cứ đợi chờ theo lời người đó dặn
Lòng nôn nao chờ đợi ánh sáng màu đỏ
Cho đến một ngày, tôi thấy thoáng một ánh sáng đỏ le lói rồi
chợt tắt
Không còn ánh sáng đỏ nữa!
Tôi cố gắng nhớ lại hướng đi mờ ảo của nó trong tâm trí
Tôi cứ đi mãi, tìm mãi ánh sáng đỏ đó
Cho đến một ngày, tôi tìm thấy một người đang ngồi thẩn thờ
bên chiếc hộp màu đỏ rỗng không
Sợi dây nơ màu đỏ nằm dài trên mặt đất
Người đó buồn và chỉ cho tôi dòng chữ dưới đáy hộp:

“Tình yêu là một nỗi buồn”

Tôi mỉm cười và nói với người đó:

“Tình yêu là một nỗi buồn”

Nhưng tôi sẵn sàng sống chung với nỗi buồn đó

Chỉ cần được ở bên cạnh bạn”.

Yier òa khóc khi đọc xong tâm thiếp. Anh lại nhìn Dehy và ghen ngào:

- Cảm... cảm... ơn em. Em là... thánh giả vĩ đại nhất thế giới. ...

Nàng vẫn cứ như thế, vẫn cứ lặng im, vẫn cứ ngủ say, mãi mê theo đuổi một giấc mơ nào đó. Nước mắt anh chảy nóng hổi rớt xuống khuôn mặt đã lạnh ngắt của nàng.

Vì sao? Vì sao, chỉ có bảy ngày thôi mà mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi? Vì sao ranh giới giữa hạnh phúc và đau buồn lại chỉ là bảy ngày mong manh? Vì sao những lời anh muốn nói với nàng giờ đây đã trở thành độc thoại, không người nghe, không người đối đáp?

...

Trên bàn còn vương vãi đầy những tàn thuốc lá, theo cơn gió nhẹ nhẹ bay ra bên ngoài, một lớp bụi nhỏ nhỏ khẽ bay bay phất phơ.

Sợi dây nơ màu đỏ năm chông chênh trên sàn nhà đen trắng.

Lẽ nào, tình yêu lại là một nỗi buồn?

KÍ

8/1 năm thứ 1 Cisimi III

Không thể chịu đựng nổi nữa rồi. Mình căm thù ông ta. Mình căm thù bà ta. Mình cũng căm thù cả hai con nhỏ gọi mình bằng em nhưng ánh mắt khi nhìn mình thì lại đầy khinh bỉ. Tại sao mình lại sinh ra trong cái gia đình này nhỉ? Tại sao mình lại có mặt trên đời? Thà mình không có trên đời này còn hơn!

Lẽ ra, hôm nay là ngày đầu tiên viết nhật ký, mình muốn viết vào đây những dòng chữ vui vẻ một chút nhưng khắp người mình vẫn còn ê ẩm, nhắc mình nhớ đến ông khách ngày hôm qua. Ông ta thô bạo và làm mình đau đớn quá. Tại sao trên đời lại có những người thích làm chuyện đó đến như thế? Đây là ông khách thứ bao nhiêu rồi? Trong tương lai, mình còn phải tiếp bao nhiêu người nữa?

...

12/2

Cái con cầm điếu! Đồ vô dụng! Mà y chệch quách đi...

Mỗi lần đánh mình, mình nhìn thấy môi ông ta cứ mấp máy những câu này. Lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại...

Vâng thưa ông, tôi cũng đang muốn chết đây. Sống làm gì chứ khi cứ phải làm vật trưng bày, triển lãm, cứ phải cố gắng đóng kịch và tỏ ra mình đáng thương hại lắm, cần sự giúp đỡ lắm, chỉ để nhận tiền? Mỗi khi tôi bị người của một tổ chức từ thiện nào đó từ chối vì lý do tôi chỉ bị cầm điếu còn trí não hoàn toàn phát triển bình thường là ông lại đánh đập và mắng nhiếc tôi mãi những câu

như thế sao? Tôi cũng muốn trí não mình chậm phát triển lắm chứ, vì như thế tôi đã không thể nào nhận biết những điều mà ông bà làm với tôi.

Ôi trời ơi! Tại sao ngày xưa, tôi lại quên chính nút “konino nis” khi làm tình trên giường với ông ta nhỉ? Cuộc sống đang đầy đủ, tự dung bỗng... Sao nó không chết quách đi?

Mỗi lần dắt mình đi gặp khách, mình nhìn thấy môi bà ta cứ máp máy những câu này. Lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại...

Vâng thưa bà, tôi cũng đang muốn chết đây. Sống làm gì khi cứ phải chịu những đau đớn thể xác tốt cùng để đem lại những đồng bạc mua vui cho ông bà - những người chưa bao giờ đối xử với tôi như một con người đúng nghĩa? Ừ nhỉ, sao ngày xưa bà không cẩn thận, không bấm nút “konino nis”. Nếu bà làm như thế thì ngày hôm sau đã không thấy tôi nằm khóc trên giường rồi. Tôi đọc sách và biết trước kia muốn sinh con, người ta phải mang nặng đẻ đau chín tháng mới sinh được và người ta còn có thể phá thai. Còn bây giờ, chỉ cần quên bấm nút “konino nis” rồi làm tình và sáng hôm sau ngủ dậy thì thấy hậu quả ngay. Không muốn nó cũng đã như thế, làm sao mà giết được đứa bé để mang tội giết người.

Tại mày mà nhà này chật thêm một chỗ, tại tao không được mua sắm thỏa thích như lúc trước nữa, sống chật vật hơn. Sao mày không chết đi?

Mỗi lần đi hẹn hò với một gã nào đó về, mình nhìn thấy môi của hai con nhỏ đó cứ máp máy những câu này. Lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại...

Vâng thưa hai chị, tôi cũng đang muốn chết đây. Sống để làm gì khi cứ bị hai người dằn vặt mãi? Mỗi lần nhìn hai chị, tôi lại có

cảm giác vừa căm thù vừa ghen tị. Tại sao hai người lại lạnh lặn, còn tôi bị căm điếc?

Ai cũng căm ghét tôi. Ai cũng muốn tôi chết.

Tôi cũng căm ghét tôi. Tôi cũng muốn tôi chết.

Cái tên của tôi, ngay cả cái tên của tôi - tôi cũng căm ghét nó.

Dehy có nghĩa là bất dụng...

Hôm nay, tôi đã quyết định rồi. Tôi sẽ đi chết, sẽ đi ra khỏi căn nhà này và tìm nơi nào đó lý tưởng để chết.

18/2

Không thể tin được là mình chưa chết. Mình thật may mắn khi gặp được Halino và Sarovi. Nếu không có họ, chắc mình sẽ nghĩ rằng ở đất nước này không có ai là người tốt cả. Mình cũng không nhớ làm sao mà họ cứu được mình và đưa mình đến nông trại của họ ở đây nữa. Nhưng có lẽ người cứu mình không phải chỉ có họ, mà còn cả... Yier nữa. Nếu đúng như lời hai người đó nói mình đã năm mê man suốt ba ngày liên tục thì cách đây khoảng bốn ngày, lần đầu tiên mình được biết... Yier.

Mình không nhớ là lúc đó mình đã đi lang thang khắp bao nhiêu con phố nữa. Chỉ nhớ là mình đã đi được gần hai ngày mà vẫn không tìm ra chỗ nào hoang vắng, lý tưởng để chết cả. Rồi mình đi ngang qua một máy bán đĩa nhạc tự động. Trước giờ mình biết mình không nghe nhạc được nên mình cũng chẳng mấy quan tâm đến âm nhạc dù bây giờ đang là thời kỳ âm nhạc thịnh hành nhất. Nhưng mà trước đó, mình cũng chưa bao giờ có dịp thấy một chiếc máy bán nhạc tự động nào. Vậy là mình dừng lại, lướt sơ qua coi mấy cái đĩa nhạc trong cái máy đó. Mình chẳng thấy một cái bìa đĩa nào thực

sự ấn tượng đối với mình cả. Mình định bỏ đi tiếp rồi chứ nhưng chợt đập vào mắt mình là một cái bìa đĩa mang tên “Dacenti Itoin Linos” của một nhạc sĩ có cái tên thật lạ: Yier. Không hiểu sao nhưng mình lại cảm thấy rất thích cái bìa đĩa đó: một cây đàn piano kỳ lạ với những nốt đen, trắng như bị ai đó kéo dài ra đủ để một người nằm lên đó nhưng là nằm trong tư thế chênh vênh, giống như sắp bị ngã vậy. Người đó bận áo gilê đen, bên trong là áo sơ mi trắng, quần tây màu đen. Nhưng điều quan trọng là người này không có khuôn mặt. Khuôn mặt của anh ta bị bôi trắng xóa. Nhìn cái hình bìa đĩa đó, mình có cảm giác sao người này giống mình quá. Biết nói sao nhỉ? Mình cũng có cảm giác rằng mình không thể đứng nổi trong cái xã hội đầy chao đảo này, mình có cảm giác giống như sắp bị nó hất văng ra, cũng giống như người này, không thể nằm nổi trên cây đàn piano của mình. Nhìn cái hình có vẻ như tràn đầy sự uất, bị ai đó nhưng sao mình vẫn cảm nhận dường như con người này vẫn còn rất yêu cuộc sống thì phải. Anh ta vẫn còn muốn gắn bó với nó dù có lẽ đã bị nó xua đuổi đầy thảm thương. Vì nếu anh không còn yêu nó thì anh đã không nằm trên đó mà nằm ở chỗ khác rồi. Như nằm ở dưới sàn nhà bằng phẳng đặt cây piano đó chẳng hạn. Nhưng đáng này anh vẫn quyết tâm nằm cho được trên những phím đàn piano dài ngắn vô chừng đó. Nhìn hình ảnh đó, mình cảm nhận được nỗi đau của người này: dường như cũng giống mình, thậm chí còn đau đớn hơn mình. Vậy mà, anh ta vẫn yêu cuộc sống này, dù có thể chính bản thân anh cũng không nhận ra nó nằm ở một nơi nào đó nhỏ nhoi trong tiềm thức. Uhm, nhưng tên cái đĩa sao lạ quá. Đó không phải là tiếng Netani. Mình không biết nó là thứ tiếng nào nữa nhưng nhìn hình bìa đĩa, theo cảm nhận của mình thì mình đoán đó có thể mang cái tên là “Thời Đại Tôi Sống” chẳng? Nếu mà cái tên đúng là vậy thì quả là người đó cũng có cảm nhận về xã hội giống như mình. Mình thực sự cảm thấy thích hình bìa đĩa đến nỗi ngay lúc đó mình quyết định sẽ mua nó. Cho dù không nghe được thì mua vì bìa đĩa thôi cũng được. Nhưng

khi nhìn đến giá tiền thì lại một lần nữa nó khiến mình phải ngạc nhiên. Giá của chiếc đĩa vô cùng đặc biệt: trong khi các đĩa khác 40 ariti thì nó chỉ có 1 ariti. Sao lại rẻ thế nhỉ? Nhưng lúc đó, mình đã nghĩ là cho dù nó rẻ như thế thì ngay cả 1 ariti mình cũng không có. Mình làm gì có đem theo ariti nào đâu. Nghĩ vậy mà chắc lúc đó vì quá muốn mua hay sao... mà mình đã thò tay vào trong túi quần. Trời! Đúng là điều kỳ diệu! Mình cũng không biết làm sao trong túi mình còn vương lại 1 ariti từ khi nào nữa. May mắn quá. Thế là mình mua được cái đĩa rồi.

Nhĩ lại lúc đó cũng thấy mình thật buồn cười. Đã muốn chết rồi mà còn mua đĩa và vui mừng vì mua được nó. Nhưng mà quả thật, khi nhìn chính hình ảnh con người cô độc và chơ vơ trong đó, mình lại có một cảm giác vững chãi giống như đã tìm được một chỗ dựa vậy. Thật mâu thuẫn. Nói một cách trớ trêu là mình đang vui trên nỗi đau của người khác. Hay là, mình có cảm giác như vậy vì mình đã tìm được một người có vẻ cũng giống mình. Dù sao thì mình cũng rất muốn nghe nhạc của Yier sau khi nhìn hình bìa đĩa. Giá mà mình không mất thính giác thì hay biết mấy!

Sau khi mua được đĩa xong, hình như mình lại tiếp tục đi lang thang đầu đó nữa, rồi sau đó vì vẫn chưa tìm được chỗ nên mình ngất đi thì phải. Lúc tỉnh dậy thì thấy mình đã ở trong nông trại của Halino và Sarovi rồi. Ánh mắt hai chú nhìn mình đầy vẻ quan tâm, trìu mến, khác hẳn với những ánh mắt mà mình nhận được trước đây. Đó là thứ ánh mắt mà mình tưởng mình sẽ không bao giờ nhận được. Hai người không dư dả gì nhưng sau khi mình nói mình không còn chỗ nào để đi nữa, mình không muốn trở lại căn nhà ấy thì hai người vẫn nhận nuôi mình. Mình vui vì họ không hỏi lý do vì sao mình lại không còn nơi nào để về, họ không bắt mình phải kể lại quá khứ đau buồn của mình. Nhưng mình vẫn tự hỏi liệu họ giữ mình lại thực sự vì bản thân mình hay vì họ quá cô đơn? Dù sao thì ngày hôm nay mình cũng rất vui nên mới có cảm giác muốn viết nhật ký. Đúng ra mình định không đem theo gì cả và bỏ nó ở nhà rồi. Nhưng mình không muốn những con người đáng ghét đó biết tâm tư, tình cảm của mình mà đột đi mình cũng không nỡ nên mình quyết định mang nó đi.

19/2

Ôi! Tuyệt vời quá! Mình không thể tưởng tượng được điều kì diệu này. Mình bị điếc nhưng lại có thể nghe nhạc. Mọi chuyện đến với mình quá bất ngờ.

Sáng nay, nhân lúc Hal và Sav đi chăn cừu, mình đã thử bật đĩa nhạc “Dacenti Itoin Linos” của Yier lên. Không hiểu lúc đó mình nghĩ gì mà bật nó lên nữa. Chỉ vì càng ngấm bìa đĩa, mình càng khao khát muốn nghe được nó hơn. Và cũng một phần vì lời phát biểu khá sốc của Yier trong phần tự sự nữa: “Tất cả mọi người đều chỉ được nghe nhạc của tôi một lần, ngoại trừ những người bị điếc”. Ban đầu, khi đọc xong câu đó, mình cũng cảm thấy hơi buồn vì nó xúc phạm đến mình quá. Giờ mình đã hiểu vì sao Hal, Sav lại nói rất ngạc nhiên khi mình bị câm điếc mà lúc họ thấy mình ngất đi thì

trong tay cứ cầ m khư khư đĩa của Yier. Hai chú nói vì mặc dù sáng tác nhạc rấ t hay và chẳng đả động đế n ai cả nhưng hầ u như bấ t cứ người khuyế t tật nào cũng ghét Yier vì mấ y câu phát biểu trong đĩa. Hóa ra Yier là một nhạc sĩ rấ t nổi tiế ng. Năm nay được đặt tên Cisimi cũng là vì những đóng góp của anh á y, thế mà mình lại không biế t. Câu nói thoát đầ u nghe có vẻ kiêu ngạo, đáng ghét nhưng về sau mình nghĩ kĩ lại thì thấ y hoàn toàn không chỉ có vậy. Nó còn chấ t chứa cả nỗi cô độc trong đó nữa. Người ta sáng tác nhạc hay sáng tạo ra một tác phẩm nghệ thuật lúc nào cũng mong muố n sẽ có người hiểu và đồ ng cảm với những đứ a con tinh thầ n của mình nhưng khi Yier viế t như thế nghĩa là thậm chí ngay cả mong muố n có người hiểu được nhạc của mình anh cũng không có. Thật ra, có lẽ anh không có mà là vì anh sợ... vì anh quá biệt lập và cô độc nên anh sợ không ai có thể hiểu được nhạc của mình. Và có lẽ anh cũng nằ m trong số ít những người mấ t niề m tin vào cái xã hội đáng ghét này giồ ng như mình, nên anh không trông mong gì có ai hiểu được nhạc của mình? Khi suy nghĩ như vậy, mình thấ y con người này đáng thương nhiề u hơn là đáng ghét. Mà nế u không suy nghĩ như thế thì mình cũng không thể nào ghét được một người có ý tưởng hình ảnh bìa đĩa quá độc đáo như vậy.

Mình ở nhà một mình cả ngày, rảnh rỗi quá không có việc gì làm nên cứ lắ y đĩa của Yier ra ngắ m mãi, rồi i cuối cùng trong vô thức mình đã mở nó lên. Lúc đó, tay mình vô tình chạm vào cái loa và điề u kỳ diệu đã xảy đế n! Qua rung động của cái loa, mình cảm nhận được âm thanh. Giai điệ u và lời bài hát vang lên rõ mồn một trong đầ u mình. Tuy mình không hiểu anh á y hát gì nhưng khi nghe chấ t giọng đó, mình cảm nhận được nỗi cô đơn trong đó, đúng như hình ảnh bìa đĩa. Giai điệ u bài hát, mình chỉ biế t nói rằ ng nó quá tuyệt vời thôi: âm hưởng chung của nó là một nỗi buồ n u uấ t, nhưng trong nỗi buồ n đó mình vẫn cảm nhận có chút hi vọng, có chút ánh sáng nhỏ nhoi. Có lẽ, dù sao người nhạc sĩ này vẫn còn chút

tình yêu, niềm tin dành cho cuộc sống. Ngay giây phút nghe được bản nhạc này, mình đã nghĩ dù con người này có như thế nào đi nữa, có bị tất cả mọi người căm ghét thì mình cũng không bao giờ có thể ghét được anh ấy.

Chuyện này thật khó tin. Mình nghĩ chắc nếu mình nói ra thì Hal và Sav cũng không tin mình. Mình sẽ giữ nó như một bí mật nhỏ cho riêng mình.

...

26/2

Cả tuần nay, cứ nhân lúc Hal và Sav đi làm là mình ở nhà nghe đi nghe lại mãi bài “Dacenti Itoin Linos”. Mình nghe nhiều đến nỗi mặc dù không hiểu ngôn ngữ đó nhưng mình đã thuộc lòng từng câu hát rồi. Và thật ra, cũng không phải là mình hoàn toàn không hiểu. Mình bắt đầu cảm nhận được lời bài hát muốn nói gì rồi. Dường như trong đó có câu nào đó, ý nghĩa đại loại là: Xã hội càng phát triển chỉ càng làm cho những nỗi buồn của con người trở nên vĩ đại hơn. Mình không biết chắc mình có hiểu đúng không nữa.

Hình như nó có liên quan một chút đến tiếng Netani. Không phải là một thứ tiếng mới hoàn toàn. Chắc hẳn là khi sáng tạo ra một ngôn ngữ mới, Yier phải dựa trên một qui luật nào đó. Mình phải tìm ra mới được.

...

30/3

Vui quá!

Sau hơn một tháng mày mò, mình đã phát hiện được qui luật ngôn ngữ trong lời bài hát của Yier rồi. Mình chép lời ra một tờ giấy và

nhìn ngắ m nó mắi. Mình suy nghĩ theo đủ hướng. Cuối cùng, tình cò mình nhìn ngược mặt sau của tờ giấ y và mình phát hiện ra một điề u kì diệu: đó chính là tiế ng Netani. Hóa ra Yier đã chơi trò đảo chữ. Anh ấy đảo ngược hế t tấ t cả các kí tự trong một chữ của tiế ng Netani. Như thế ̣ thì sẽ tạo ra ngay một thứ tiế ng mới, nghe rấ t lạ. Như cái tên bài hát chẳng hạn “Dacenti Itoin Linos”, nế u theo tiế ng Netani thì nó sẽ là: “Itnecad Nioti Sonil” và nó đúng như nghĩa ban đầ u mình đã hiểu! Nghĩa là “Thời Đại Tôi Sô ́ ng”. Thật trùng hợp! Lúc đó, nhìn cái bìa đĩa, mình chỉ vô tình nghĩ ra cái tên này thôi, mình đã biế t qui luật gì về ̣ ngôn ngữ của Yier đâu. Vậy mà, bây giờ khi đã lầ n ra rồ i thì quả đúng là như vậy. Mình nghĩ, sở dĩ chưa có ai phát hiện ra qui luật này chẳng qua vì họ chỉ được nghe nhạc của Yier một lầ n thôi. Nế u được nghe nhiề u thì chắ c các chuyên gia ngôn ngữ học cũng phát hiện ra điề u này rồ i. Uhm, rõ ràng là Yier rấ t mâu thuẫn. Một mặt thì sô ́ ng biệt lập với mọi người, chồ i bỏ bấ t kì một sự tiế p xúc nào. Việc tự sáng tạo ra một ngôn ngữ riêng cũng do một phầ n nào vì anh không muố n ai chạm vào cảm xúc thật sự của mình. Nhưng ngôn ngữ riêng đó không phải là mới hoàn toàn mà lại là đảo ngược từ tiế ng Netani, thật ra anh ấy vẫn rấ t trông mong một người hiểu mình. Đố i với một tờ giấ y viế t chỉ chít chữ ở một mặt, anh ấy giồ ng như mặt giấ y trắ ng đơn độc còn lại... không ai viế t gì lên đó và nó chỉ phản chiế u mờ ảo những dòng chữ ngược lại của mặt bên kia. Nó vẫn hằ ng trông đợi sẽ có người viế t một dòng chữ nào đó không, có lẽ chỉ một chữ thôi cũng được, hay chí ít là lật ngược tờ giấ y lại, hãy nhìn nó - mặt giấ y trắ ng đơn độc, không có chữ nào trên đó. Cho dù, chỉ một người phát hiện thôi cũng được...

...

Khi đã hiểu được lời bài hát, mình càng cảm thấ y yêu và đồ ̀ ng cảm với Yier hơn. Nó có nghĩa như thế ̣ này:

Tôi không thuộc về bất cứ nơi nào...

Tôi cứ đi lang thang mãi...

Cho đến khi nhìn thấy hai cái ao sen nằm sát nhau

Một cái ao nhỏ và một cái ao lớn

Tôi đã dừng lại và quan sát chúng

Ao nhỏ rất chật...

... những con ếch nằm trên những lá sen dường như cũng ốm yếu

Ao lớn rất rộng...

*... những con ếch nằm trên những lá sen đang uốn cái bụng to
nằm đón nắng*

Nhưng...

*Tôi nghe tiếng những con ếch bên ao nhỏ trò chuyện với nhau
rất rôm rả*

Chúng nói bằng thứ ngôn ngữ mà tôi không hiểu được

*Còn bên ao lớn, những con ếch vẫn nằm im lặng, không
ngoảnh mặt nhìn nhau*

Tuy vậy, thì thoảng tôi vẫn nghe chúng nói với nhau vài câu

Và chúng nói bằng thứ ngôn ngữ tôi có thể hiểu được...

Phải chăng:

Xã hội càng phát triển

chỉ càng làm cho những nỗi buồn của con người

trở nên vĩ đại hơn...

Trong bài này mình thích nhất là câu cuối. Nó khiến mình như tìm ra câu trả lời cho tất cả những câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu mình từ trước đến nay. Mình nghĩ nếu khoa học không phát triển, phụ nữ phải mang thai chín tháng mười ngày rồi mới sinh con thì khi đưa con sinh ra đời, chắc chắn sẽ nhận được nhiều tình yêu thương của người mẹ nó hơn bây giờ. Giờ đây, người ta chỉ cần ngủ với nhau một đêm, nếu như không chỉnh nút “konino nis” ở trên giường thì sáng tinh dậy là sẽ thấy ngay sinh linh bé bỏng đầy tội lỗi. Chính vì vậy, trẻ em mới bị xem thường, vì nó ra đời trong sự bất đắc dĩ. Khi chiếc giường đặc biệt này ra đời, ai cũng nghĩ nó rất tốt vì nó có thể quyết định một cách rõ ràng là hai người muốn có con hay không... để không phải dẫn đến tình trạng phá thai nữa. Nó cũng có chức năng thúc đẩy nhanh chóng đến nỗi bào thai chỉ cần sau một đêm là phát triển đầy đủ và có thể tự chui tọt ra bụng mẹ mà không gây bất kỳ đau đớn nào cho người phụ nữ. Nhưng làm như thế, người ta không tính đến trường hợp hai người không muốn có con mà lại quên bấm nút đó. Như thế thì đứa trẻ sẽ ra sao?

Quả thật, mình cảm thấy tâm trạng Yier có nhiều nét tương đồng với mình lắm. Mình không thể phủ nhận rằng mình cảm thấy rất hạnh phúc khi nghe nhạc của anh ấy. Nó khiến mình tạm thời quên đi nỗi đau trước kia, khiến cho cuộc sống của mình không còn tẻ nhạt nữa mà trở nên thú vị hơn. Dù chỉ là trong phút chốc...

...

Thời gian trôi qua thật nhanh. Mới đó mà cũng đã gần ba tháng mình sống chung với Hal và Sav rồi. Khoảng thời gian qua mình thật hạnh phúc. Hai người rất chiều mình và mỗi lần mình cảm động sắp khóc khi nhận được quà thì họ lại đùa, họ hỏi mình có phải là con nít không mà sao dễ xúc động quá. Nhưng họ đâu biết là mình cảm động vì những điều đơn giản họ làm cho mình lại là những thứ quá xa xỉ nếu mình vẫn tiếp tục ở trong căn nhà đó.

Mỗi lần thấy Hal, Sav đùa giỡn bên nhau hạnh phúc, mình cũng thấy vui cho họ. Mỗi lần thấy họ buồn, mình cũng thấy buồn. Hal, Sav đang rất lo lắng vì đợt bệnh dịch vừa qua đã làm chết hết số gia cầm trong trang trại. Bây giờ, cũng ít có người ăn thực phẩm nông nghiệp thuần túy nữa. Họ toàn ăn thực phẩm công - nông nghiệp. Nhưng mình thấy những gì do chính bàn tay con người là ra mới là tuyệt vời nhất. Mình chỉ nghĩ thế thôi chứ cũng chẳng biết an ủi hai người như thế nào nữa.

Tuy vậy, hôm qua, lần đầu tiên mình đã mở lòng thực sự với hai người. Mình đã tâm sự cho họ nghe hết tất cả mọi chuyện trong cái ngôi nhà chết tiệt mà mình đã sống suốt bảy năm rưỡi hai người đã sinh ra mình là chủ một quán bar nhỏ. Khi làm hộ khẩu gia đình, họ vốn đăng ký rằng sẽ chỉ sinh hai đứa con thôi. Nhưng không ngờ, sau khi sinh xong hai đứa, trong một lần quan hệ với nhau mà quên bấm nút “konino nis” trên giường thì họ lại sinh ra mình nữa. Nhưng do lúc mới kết hôn với nhau chỉ đăng ký có hai đứa con nên số tiền lợi nhuận mà chính phủ cho hai người được hưởng từ việc kinh doanh bar chỉ vừa đủ để sống sung túc cho bốn người thôi, bởi vậy khi có thêm mình số tiền đó cũng chẳng tăng thêm. Vậy là mức sống của bốn người đành dành để sống cho năm người. Đã thế mình lại còn bị cảm cúm, thế nên họ căm ghét mình và không lúc nào là không giãy xéo mình. Mình còn nói cho họ biết mình đã bị lạm dụng tình

dục hơn một năm nay rồi, từ những ông khách khoái làm chuyện đó với những cô gái trẻ.

Mình cũng chẳng hiểu vì sao khi mình viết giấ'y cho họ đọc, khi họ tưởng lại chuyện đó, mình lại chẳng còn một chút cảm xúc nào nữa, chẳng hề thấy xúc động hay sợ hãi gì giống như lúc trước. Có lẽ mình sống trong đó quá lâu nên những chuyện này đối với mình đã trở thành bình thường quá rồi. Cũng có lẽ vì nó đã thật sự là quá khứ?

Hal, Sav tỏ vẻ rất xúc động với câu chuyện của mình. Khi họ nghe mình kể xong, mắt họ rơm rớm nước mắt và lập tức ôm chặt mình vào lòng. Hai người cùng lúc ôm mình khiến mình cảm thấy như muốn nghẹn thở. Mình buồn vì sau đó mình đã lập tức đẩy họ ra. Nghĩ lại, mình thấy khi đó mình thật tệ hại. Tại sao mình lại làm như thế với người yêu thương mình? Nhưng thực sự, mình vẫn còn bị quá khứ đó ám ảnh nhiều lắm. Nó làm mình e ngại và chạm tiếp xúc với bất cứ ai vì mỗi lần có ai đó chạm vào mình thôi là lại khiến mình nhớ đến những đêm đó. Nó cho mình cái cảm giác mình là đứa nhơ nhuốc. Nhưng họ vẫn không lấy gì làm phiền lòng, có vẻ như họ cũng hiểu được phần nào. Sau khi biết quá khứ của mình, họ vẫn đối xử với mình như trước đây mà không hề tỏ vẻ khinh bỉ, dù là một chút. Mình thật sự mong một ngày nào đó, mình có thể quên hẳn đi chuyện ngày xưa ở cái ngôi nhà ấy để sống thật sự hạnh phúc bên họ, thoải mái đón nhận những cái ôm trêu mê'n của họ.

Nhưng có điều, mình vẫn còn một chuyện chưa nói cho họ nghe: Đó là việc mình có thể cảm nhận âm thanh bằng xúc giác.

Nhưng nếu mình nói, liệu họ có tin mình. Dù sao đi chăng nữa thì bây giờ mình đã bắt đầu nhận ra, cuộc đời cũng không đến nỗi bất công với mình lắm. Vì chỉ ít mình đã gặp được Hal, Sav và...

Yier. Mình lại còn là một thánh giả đặc biệt của anh ấy nữa. Mình sẽ được nghe nhạc của anh ấy mãi... Thật tuyệt vời!

28/5

Đau quá... Mình cảm thấy đau nhói ở ngay ngực...

Hình như là ở bên ngực trái thì phải. Nó nằm gần chỗ trái tim.

Đau quá... Đau không thể chịu được. Mình có cảm giác như có cây kim vô hình nào đó chích vào nơi trái tim mình vậy.

Mình thật hoang mang, mình không biết mình đã bị gì nữa. Trước giờ, mình có bao giờ bị như thế đâu?

Nhưng mình thật sự không muốn nói cho Hal, Sav biết. Nhất là vào thời điểm này...

31/5

Trái tim...

Trái tim của mình... có một phần nhỏ đã bị chi chít lỗ...

Cách đây hai hôm mình cảm thấy đau buốt ở tim không chịu nổi và mình không thể nào giấu Hal và Sav được nữa. Mình đã ngất đi... Khi tỉnh dậy, mình đã nằm trong bệnh viện. Hal, Sav nhìn mình với vẻ mặt đầy lo lắng rồi bảo bác sĩ muốn gặp mình. Những điều ông ấy cần nói với họ thì đã nói rồi và bây giờ đến lượt mình.

Khi mình vào trong phòng bác sĩ, ông ta cho mình xem một hình chụp X-quang và nói đó là hình chụp trái tim mình. Ban đầu, mình thấy nó cũng bình thường, chưa nhận ra được điều gì khác lạ. Nhưng khi ông ta chỉ vào một góc trên trái tim mình, để ý kỹ mình

thấy nơi đó đã có một vài lỗ thủng nhỏ li ti, giống như bị kim chích vậy.

- Trái tim của cháu thật đặc biệt. Đây là lần đầu tiên tôi thấy hiện tượng này.

- ...

- Cháu có nhớ mình bắt đầu bị đau tim từ khi nào không?

Mình bắt đầu suy nghĩ lại. Thật ra hình như cách đây hai hay ba tháng gì đó, mình đã bị đau một lần rồi. Nhưng lần đó, mình chỉ bị nhẹ thôi và nó cũng nhanh chóng hết nên mình cũng quên đi, không nhớ nữa. Không ngờ đến bây giờ nó lại đau dữ dội như vậy...

Mình lấy giấy viết cho bác sĩ và sau khi đọc xong, ông ta trầm ngâm một lúc:

- Thật kì lạ. Chúng tôi đã họp thảo luận cả ngày nay nhưng vẫn chưa biết nguyên do nào khiến trái tim của cháu bị như vậy. Nếu cháu đã bị như thế cách đây từ hai, ba tháng mà bây giờ vẫn còn sống thì đúng là một phép màu kì lạ. Vì không tìm được nguyên nhân nên tạm thời chúng tôi chỉ có thể cho cháu thuốc để giảm đau thôi chứ không thể ngăn những lỗ thủng này lan ra được.

Vậy là mình đã bị mắc bệnh sao? Thậm chí còn là một căn bệnh quý quái, kì lạ nào đó mà mình chưa bao giờ nghe đến. Cuộc đời sao mà bất công với mình quá vậy? Mình vừa nghĩ là nó mới bắt đầu công bằng với mình một chút thôi... vậy mà...

Hi vọng là sẽ không sao.

Thôi, bây giờ mình phải uống thuốc mới được.

Hôm nay, có một nhóm người lạ mặt bận áo vest sang trọng đến tìm mình. Họ nói họ là người của một tổ chức nào đó chuyên tập hợp những người đặc biệt cho Chính phủ. Họ tìm mình vì họ biết trái tim mình đặc biệt, nó có nhiều lỗ thủng mà mình vẫn sống được. Họ nói nếu mình đi theo họ thì họ sẽ có những chuyên gia khoa học nghiên cứu vì sao trái tim mình lại bị như thế và tìm cách để chữa trị. Chưa kể trong khoảng thời gian đó, mình sẽ được sống rất hạnh phúc. Tuy họ có trình bày ra chứng tỏ họ là người của Chính phủ, nhưng mình vẫn cảm thấy nghi ngờ họ đôi chút. Mà cho dù những điều họ nói là sự thật đi chăng nữa thì mình cũng sẽ không theo họ đâu. Mình đã thắng từng từ chối họ. Điều mình cần bây giờ không phải là sự thỏa mãn, sung túc về mặt vật chất mà điều mình cần là cuộc sống yên bình ở đây, với Hal và Sav, cả âm nhạc của Yier nữa.

6/6

Ha ha ha, cái xã hội này cuối cùng nó chẳng ra cái gì. Chỉ là một mớ lung tung beng. Từ nay, tôi sẽ chẳng tin ai nữa!

Halino, Sarovi, cuối cùng hai người cũng đã lộ bản chất của mình. Các người cũng chẳng khác gì tất cả những người còn lại. Bán tôi đi vì đồng tiền à? Vâng, coi như tôi đã trả nợ xong cho các người.

Rốt cuộc, xã hội phát triển quá dễ mà làm chi? Con người ta cứ vì đồng tiền mà sống, vì đồng tiền mà đi lướt qua nhau.

Nhưng lạ là sao mình lại không hề khóc nhỉ? Có lẽ nước mắt của mình đã khô cạn rồi. Khi nghĩ về xã hội này và những con người sống trong đó, mình chỉ còn cảm giác khinh bỉ thôi chứ không còn thấy thương xót và mong nó sẽ khác đi nữa rồi...

...

Bây giờ, mình chẳng biết mình đang ở đâu nữa. Mình không hề có khái niệm gì về nơi mình đang ở rồi. Chỉ biết nó ở rất sâu dưới mặt đất mà thôi. Lũ người khôn nạn đó nhốt mình vào một căn phòng sang trọng có đủ tất cả mọi thứ và còn thêm một đồng máy móc linh tinh gì đó.

Mình muốn chết đi cho rồi! Còn sống làm chi nữa? Nhưng tại sao mình lại có cảm giác quyên luyến một điều gì đó...

7/6

Mình hiểu ra rồi, suốt mười mấy tiếng đồng hồ ngơ ngác, ngơ ngác trong vô thức, mình như bưng tỉnh khi nhìn cái máy phát nhạc. Mình đã hiểu vì sao, mình lại có cảm giác trống vắng, luyến tiếc một điều gì đó rồi. Đó là âm nhạc của Yier. Phải! Chỉ còn mỗi mình anh ấy.

Mình không biết con người ấy có như mọi người không? Nếu được tiếp xúc với mình thì anh sẽ đối xử với mình như thế nào, yêu hay ghét? Mình không cần biết những điều đó. Ngay lúc này, mình chỉ cần biết là mình yêu âm nhạc của anh ấy và có cảm giác muốn nghe nó vô cùng. Từ khi đi bệnh viện về đến nay, mình đã không có dịp để nghe thứ âm nhạc tuyệt diệu ấy nữa. Mới có mấy ngày thôi mà mình lại có cảm giác lâu quá chừng.

Có lẽ bây giờ ở nơi đây cũng tốt vì mình được sống mà như đã chết. Mình hoàn toàn tách biệt với xã hội ngoài kia. Nhưng nếu mình chết thật thì làm sao mà nghe nhạc của Yier được nữa? Vậy sự lựa chọn tốt nhất là sống ở đây và nghe nhạc của Yier. Thật buồn cười, với một người còn chưa biết mặt mũi mình ra sao, mình cũng không biết gì về anh ta cả nhưng anh ấy lại trở thành lí do tồn tại duy nhất của mình lúc này.

8/6

Thật là buồn khi cái đĩa “Dacenti Itoin Linos” đang ở nhà của hai kẻ phản bội. Từ giờ, mình không còn được nghe lại bài hát này nữa rồi. Mình buồn lắm nhưng dù sao mình cũng rất vui vì sau một thời khá dài thì Yier đã ra đĩa mới! Hôm qua, lúc mình hỏi người của tổ chức này là Yier đã ra đĩa mới chưa thì họ nói là ra rồi và lập tức đưa cho mình một cái đĩa mới của Yier. Đúng là yêu cầu gì thì được này chỉ ngoại trừ một chuyện: ra khỏi căn phòng này. Nhưng thôi, mình cũng chẳng quan tâm.

9/6

Họ đã phát hiện ra mình có năng lực đặc biệt là cảm nhận âm thanh bằng xúc giác rồi. Hình như ở đây có gắn camera hay sao ấy. Nhưng chắc nó nhỏ quá hoặc giấu chỗ nào đó quá kín đáo trong căn phòng này nên mình không thấy. Thôi kệ! Mặc xác họ.

...

15/7

Cuối cùng, đến hôm nay mình đã biết được lí do những cơn đau tim của mình.

Là do âm nhạc của Yier. Là do mình đã nghe nhạc của anh ấy.

Mình để ý thấy khi nào mình nghe nhạc của anh thì ngay sau đó mình có cảm giác hơi nhói lên một chút ở tim. Chừng một vài tiếng sau thì nó mới bắt đầu đau. Đúng ra lúc đầu mình cũng không để ý, nhưng vì nó lặp đi lặp lại nhiều lần nên mình mới phát hiện ra.

Hình như bọn người ở Phòng Nghiên Cứu của trại tập huấn này cũng phát hiện ra rồi. Nhưng họ cũng chẳng tỏ vẻ gì sẽ gì ngăn cản mình nghe nhạc của anh ấy. Đối với họ mà nói, sự sống chết của

mình cũng chẳng có mấ'y ý nghĩa gì đặc biệt, miễn sao mình không làm gì gây hại cho họ là được.

Mình cũng không hiểu vì sao khi nghe nhạc của anh ấy thì trái tim của mình lại bị như thế nữa. Mình nghĩ có lẽ âm nhạc xuất phát từ trái tim thì đích đến của nó cũng nên là một trái tim. Vậy nên sẽ không sao đâu. Nếu cứ nghe nhạc của anh ấy nhiều như vậy có thể mình sẽ chết sớm, nhưng mình cũng không trách anh đâu, vì anh đã sáng tác ra một thứ âm nhạc quá tuyệt vời. Mình sẵn sàng chết vì nó. Cái chết đối với mình bây giờ cũng chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt, ngoại trừ việc mình sẽ không còn được nghe nhạc của anh ấy nữa.

...

6/1 năm thứ 7, Cisimi III

Thời gian trôi qua nhanh thật. Mới đó mà mình đã ở trong căn phòng này được bảy năm rồi. Một căn phòng không hề có gió và ánh sáng... không có thứ gì thuộc về tự nhiên cả. Cho dù nó có tiện nghi như thế nào thì tất cả cũng đều là nhân tạo.

Có lẽ mình sẽ sống suốt đời ở đây. Bây giờ, mình chỉ còn biết nghe nhạc của Yier và chờ cho đến khi nào mình chết thôi.

Quả thật, không có cách nào thủ tiêu khát khao được sống của con người nhanh bằng cách cho họ ở đây. Mình hoàn toàn mất hết khái niệm về thế giới bên ngoài. Lúc trước, mình còn có tình cảm dành cho nó cho dù đó là sự căm thù. Còn bây giờ, ngay cả cảm giác căm thù cũng biến mất trong mình.

Bảy năm mình ở đây cũng là bảy năm mình đã nghe nhạc của Yier suốt. Lúc đầu, mình còn thấy đau tim và không chịu nổi. Nhưng dần dần, mình bắt đầu quen với cảm giác đó và bỗng thấy nghiện, cũng giống như những người nghiện hút thuốc lá vậy. Nếu

ai nghiền nặng, khi hút thuốc vào phải đẩy hơi xuống tới tận bụng, giữ một lúc ở đó để có cảm giác tê tê ngay chỗ đó rồi sau đó mới nhả thuốc ra. Cảm giác đó gọi là gì nhỉ? Đúng rồi, đó là thứ cảm giác đau ở chỗ mình thường không hay đau. Cảm giác ấy rất dễ mê, ngất ngây lạ thường. Niềm hạnh phúc về mặt tinh thần, Yier còn cho mình cả sự hoan lạc về mặt thể xác khi nghe nhạc của anh ấy nữa.

Mình cảm thấy tội lỗi vì mình đến với anh ấy bây giờ đâu chỉ đơn thuần là vì nghệ thuật nữa. Nếu cứ tiếp tục có cảm giác như thế thì chẳng khác nào mình đến với âm nhạc của anh ấy như đến với một thứ thuốc phiện.

...

23/1 năm thứ 8, Cisimi III

Đây không phải là lần đầu tiên mình có cảm giác mình muốn gặp Yier nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên cảm xúc này mãnh liệt đến thế.

Mình những tưởng sống ở đây tám năm, mình sẽ không còn bất cứ một mong mỏi hay khao khát gì đặc biệt nữa. Không ngờ, trong tám năm qua, chính việc nghe nhạc của Yier lại hun đúc trong mình một niềm khao khát: được gặp anh.

Mỗi năm trôi qua, mình lại cảm nhận được sự cô đơn và nỗi buồn của anh ấy cứ tăng dần. Không biết có phải đó là vì anh ấy cô đơn hơn lúc trước thật hay là vì mình ngày càng cảm thấy cô đơn hơn khi muốn gặp anh ấy mà không được?

Mình thật sự rất muốn gặp anh để nói cho anh biết rằng mình yêu anh như thế nào, rằng âm nhạc của anh có ý nghĩa với mình

như thế nào, rằng mình rất muốn xoa dịu nỗi buồn và sự cô đơn của anh, của cả chính mình nữa.

Nhưng mình không dám...

Không phải vì mình không tin tưởng anh ấy, sợ anh ấy cũng giống bao người mà mình đã gặp. Sau tám năm nghe nhạc của anh, mình hoàn toàn tin rằng anh là một con người lương thiện. Điều mình lo sợ ở đây là mình không biết mình có nên gặp anh ấy không, vì sự có mặt của mình trong cuộc đời của anh có thực sự cần thiết không? Mình thật sự có thể đem lại hạnh phúc tuyệt đối cho anh ấy mà không để lại nỗi đau trong trái tim con người đã chẳng chịt vết thương đó?

...

8/4 năm thứ 9, Cisimi III

Mình thật sự rất rất muốn gặp Yier. Nhưng với điều kiện là không được đi ra bên ngoài, làm sao mình gặp được anh ấy đây? Phải làm sao để mình có thể ra khỏi đây và gặp được anh ấy bây giờ.

....

27/10 năm thứ 10, Cisimi III

Yier lại ra đĩa mới.

Đĩa lần này của anh có tên: “Karie Alsi Romiso”. Mình cũng thích cái bìa đĩa lần này nữa. Nó là hình chụp một người đang chơi đàn piano nhìn từ góc trên cao xuống. Ở ngay chính giữa đàn, trên những phím đàn đen trắng là hình vẽ một trái tim màu đỏ. Và bàn tay người đó đang đàn ngay những phím nằm trong trái tim màu đỏ đó. Mình tưởng tượng nếu bàn tay mà đàn và chạm phải vào chính trái tim người đó như vậy thì chắc sẽ rất đau đớn, cũng giống như

mình. Nhưng mình thấy hình ảnh này cũng có nhiều ý nghĩa lắm. Nó vừa có ý nghĩa rằng đĩa nhạc này là thứ âm nhạc xuất phát từ trái tim, nó còn bày tỏ mong muốn cũng sẽ đến được với trái tim nào đó. Đồng thời nó cũng cho mình cảm giác rằng cây đàn piano vô tri vô giác là vậy mà dường như cũng có trái tim, có linh hồn, còn hơn gặp vạ lên những con người ở ngoài kia. Có bao giờ, người ta tự hỏi rằng họ đang hòa hững với nhau, thậm chí còn không bằng cả một cây dương cầm?

Lời bản nhạc lên này cũng rất hay. Nó bộc lộ một khía cạnh khác trong suy nghĩ của Yier. Mình có thể hiểu được tâm trạng của anh. Một con người khi yêu quá cuồng nhiệt đến nỗi thất vọng vì không thấy ai yêu lại mình nhiều như mình đã yêu họ, để rồi đến khi nhận ra thì cảm thấy mọi thứ đều trống rỗng và phải thốt lên một câu chua chát: “Tình yêu là một nỗi buồn”. Cậu bé luôn nâng niu chiếc hộp ngày qua ngày bằng tất cả tình yêu thương của mình nhưng vì quá cô đơn nên chính tình yêu dành cho chiếc hộp cũng không thể khiến cậu bớt cô đơn hơn mà ngược lại... Tình yêu đôi khi nếu quá cuồng nhiệt, mãnh liệt, không có khoảng lặng dành cho những yên bình thì đó lại là tình yêu dễ bị chết đi nhất.

Nhưng khi nghe bản nhạc này xong, mình lại muốn gặp Yier hơn để cùng anh mở chiếc hộp đó ra...

Tuy vậy, nỗi do dự, băn khoăn nên hay không nên gặp anh trong mình vẫn còn rất lớn...

...

1/1 năm thứ 11, Cisimi III

Hôm nay, mình rất bất ngờ, không ngờ có ngày mình cũng được ra khỏi căn phòng chật hẹp này. Mình cứ nghĩ không bao giờ mình

được ra khỏi đây chứ. Không ngờ cũng có ngày người ta sử dụng đến năng lực của mình.

Mình không cần quan tâm đến công việc này hay dự án này là cái gì hết. Mình chỉ cần biết nó giúp mình đến nhiều vùng hoang vắng là được rồi. Vì khi đó, mình sẽ có cơ hội gặp Yier. Mình nghe người ta nói rằng anh ấy ở một nơi rất hoang vắng mà.

Ngày mai là bắt đầu công việc này rồi. Mình hơi hộp quá.

Hôm nay cũng là ngày đầu tiên mình nhìn lại những khuôn mặt con người, đã lâu rồi mình không nhìn, nhưng mình chẳng có chút ấn tượng hay xúc động gì dành cho họ cả. Đối với mình, ngoài Yier ra thì ai cũng bình thường như nhau cả thôi.

Mình thật sự không còn bao nhiêu thời gian nữa rồi. Trái tim mình, dạo gần đây, mỗi lần nó đau là cơn đau lại kéo dài hơn lúc trước. Mình cảm thấy sức khỏe của mình đang yếu h dần đi.

14/2 năm thứ 11, Cisimi III

Hôm nay là một ngày đặc biệt, là ngày mình đã gặp Yier cách đây 11 năm, ở máy bán đĩa tự động. Mình vẫn còn nhớ cảm giác khi đó. Vừa mệt vừa đói, vừa hoang mang nhưng lại vừa có chút gì đó vui mừng, một chút gì đó hạnh phúc khi tìm được người có vẻ giống mình. Mình có thể hiểu được những suy nghĩ của người đó và có lẽ, người đó cũng có thể hiểu mình.

Nhưng mọi chuyện thật sự đang rất bế tắc. Nhóm mình đang công tác đã đi suốt hơn một tháng nay mà vẫn chưa tìm thấy thứ nước chính phủ yêu cầu. Và dù đã đi đến nhiều nơi hoang vắng, mình vẫn chưa tìm ra được anh ấy. Mình đã để mất 11 năm trong căn phòng lạnh lẽo đó rồi, mình không thể dễ dàng để mất thêm một giây phút nào nữa, bây giờ được dịp ra ngoài, mình phải mau

chóng tìm được nơi anh ấy ở. Mình muốn làm nhiều việc cho anh ấy.

Đôi lúc mình cũng tự hỏi có phải mình đang thật sự yêu Yier hay mình yêu chính bản thân mình? Vì tình yêu dành cho một người hoàn toàn xa lạ và hư ảo, đôi khi nó cũng không có thực, nó chỉ là tình cảm vị kỷ dành cho chính bản thân mà thôi.

...

Mình ngại sự va chạm, dường như có những gã trong nhóm thích mình. Nhưng ngoài Yier ra, mình sẽ không tin tưởng bất kỳ ai nữa, cũng không cho bất kỳ ai khác chạm vào thể xác của mình đâu.

...

29/12 năm thứ 11, Cisimi III

Mình buồn quá. Hôm nay là đợt khám sức khỏe định kỳ. Trái tim của mình bây giờ chỉ còn một chút xíu thôi. Nhỏ lắm. Người ta nói mình chỉ còn sống được chừng khoảng một năm nữa thôi.

Mình thật sự hết điếm tĩnh nổi nữa rồi. Suốt một năm qua, bất cứ ngày nào, bất cứ đi đến nơi đâu, mình cũng khao khát tìm được anh ấy nhưng vẫn chẳng có chút tín hiệu nào cả.

Mình sợ lắm, sẽ như thế nào nếu mình chết đi mà chưa kịp gặp anh ấy? Mình thật sự rất muốn cho anh biết sự tồn tại của mình, muốn cho anh biết rằng trên đời này vẫn còn người sinh ra là để dành cho anh. Qua bản nhạc “Karie Alsi Romiso”, mình cảm nhận được anh đang ở một nơi mà anh không có khả năng đi đến bất cứ nơi đâu khác được. Việc duy nhất anh có thể làm chỉ là chờ đợi thôi. Dù anh không đi tìm mình, mình vẫn sẽ đi tìm anh.

Nhưng bây giờ mình phải làm sao đây?

30/12

Sau bao nhiêu năm, hôm nay...

... lần đầu tiên mình đã nổi loạn...

... lần đầu tiên mình đã hút thuốc lá và uống rượu trước mặt bao nhiêu người

... và lần đầu tiên mình đã khóc trước một người.

Vì mình quá sợ hãi rồi, mình sợ sẽ không còn đủ thời gian để gặp anh nữa. Mình hoang mang, bất loạn đến nỗi đã tâm sự cho Doobugi nghe việc này. Không hiểu tại sao, khi tâm sự cho anh ta nghe xong, mình cũng cảm thấy có đôi chút thoải mái. Thật ra, mỗi khi nghĩ về Doobugi, mình cũng có một chút cảm giác gì đó tin tưởng. Vì trong suốt một năm qua, anh ta luôn quan tâm đến mình, cố gắng tìm cách nói chuyện với mình dù mình luôn tỏ ra lạnh lùng.

Doobugi hiến cho mình một kế: Đó là gây áp lực lên Hội Đồng Chính Phủ Cấp Cao. Anh ta cung cấp cho mình một thông tin quan trọng: chỗ ở của Yier là do Chính phủ cấp. Doobugi nói là ngày mai sẽ sẵn sàng dành ngày nghỉ để dẫn mình đi đến gặp những người có chức trách trong Chính phủ. Mình thấy hơi nghi ngờ lòng tốt của anh ta nhưng dù sao đã lỡ phóng lao rồi thì cũng phải theo lao.

Và lại mình cũng không còn nhiều thời gian nữa. Đây có thể là cơ hội cuối cùng, mình phải thử...

31/12 năm thứ 11, Cisimi III

Doobugi có lẽ thực sự là một người đáng tin tưởng. Anh ta có lẽ cũng là một người tốt.

Anh đã làm đúng như những gì hứa với mình. Thật tuyệt vời! Dù điều kiện có hơi gắ t gao một chút nhưng cuối cùng mình đã có cơ hội để gặp được Yier. Mà cho dù anh ấy không mở cửa cho mình, chỉ cần được ngắm nhìn căn nhà nơi anh ấy ở, biết anh vẫn đang sống tốt ở nơi nào đó là mình thấy vui và yên tâm rồi.

Nghĩ như thế thôi nhưng chắc đó chỉ là cái cớ để mình cảm thấy tự hài lòng và an ủi bản thân, để mình khỏi phải quá buồn và thất vọng khi không được như ý muốn.

Khi tiến mình vào trại tập huấn, Doobugi đã nhìn mình bằng đôi mắt thật buồn và đưa tay hỏi: “Chẳng lẽ anh không còn cơ hội nào sao?”. Lúc này, qua ánh mắt của anh, mình biết anh thực sự là một người tốt và mình hoàn toàn không nghi ngờ anh nữa. Nhưng mình cũng biết, mình không thể đem lại hạnh phúc cho anh, mình không phải là người dành cho anh. Vậy nên, mình đã dứt khoát lắ c đầu.

Doobugi, nhắ t định anh sẽ tìm được một người con gái nào đó riêng cho mình...

... nhắ t định anh sẽ tìm được hạnh phúc...

Yier à...

Chỉ còn ngày mai nữa thôi là chúng ta gặp nhau rồi. Em hi vọng anh sẽ nhận ra em là người dành riêng cho anh. Anh sẽ mở cửa, đón em vào nhà của hai chúng ta. Em sẽ có thể ngày ngày ngắm nhìn anh đàn, nấu cho anh ăn các món ăn mà em vẫn âm thầm tập luyện trong thời gian vừa qua. Em không biết một người vẫn luôn sống trong sự cô độc, đau khổ như em có thể mang lại hạnh phúc cho anh không nhưng em sẽ cố gắng, bằng tất cả những gì em có thể. Anh không cần phải đáp trả lại cho em bất cứ điều gì cả vì em đã nhận đủ rồi: Đó là âm nhạc của anh.

Dạo gôn đây, em lại suy nghĩ nhiều về cái tên của anh. Nó nào phải chỉ có ý nghĩa duy nhất để nhắc nhở mọi người rằng âm nhạc của anh chỉ được nghe một lần trong đời. Cái tên của anh và âm nhạc của anh thực chất còn muốn nhắc người ta nhớ một điều nữa: phải biết trân quý mọi thứ vì thực sự... cái gì cũng chỉ có một lần trong đời. Một bản nhạc cho dù có được nghe đi nghe lại nhiều lần đi chăng nữa thì cảm xúc của mỗi lần nghe lại chỉ có một lần, vì sẽ không bao giờ có lần thứ hai lặp lại nguyên vẹn giống như lần đầu.

Ngày mai thôi, em sẽ đến bên anh. Anh sẽ không còn cô độc với chiếc hộp chỉ còn dòng chữ “tình yêu là một nỗi buồn” nữa. Nếu như anh đã một mình tự mở chiếc hộp đó ra trước thì em sẽ cùng anh đóng chiếc hộp đó lại để chôn chặt dòng chữ dưới đáy hộp...

Em yêu anh.

Itoin karie niyo.

.....

(Trích nhật kí của De Somi Hy)

1. Lone Ranger: Nhân vật người hùng miền Viễn Tây trong loạt phim truyền hình cùng tên nổi tiếng của Mỹ.
2. Zorro: Người anh hùng giấu mặt trong bộ phim Huyền thoại Zorro.
3. Người dơi: Siêu anh hùng trong bộ phim Người dơi.
4. Các chàng trai Bonanza: Phim Bonanza kể về cuộc phiêu lưu thú vị của Ben Cartwright và các con trai của ông khi bảo vệ trang trại và giúp đỡ người khác.
5. Peter Gunn: Thám tử tài ba trong bộ phim cùng tên của Mỹ.
1. Viết tắt của Alternative captain: đội trưởng dự bị – (ND)
2. Mùa Thu (tiếng Anh) - ND
3. Nơi trú ẩn (Tiếng Anh) – ND
4. Những người chủ trì hôn lễ ở Las Vegas thường đóng giả làm Elvis Presley – ND
9. Tên nữ nhân vật chính trong bộ phim truyền hình dài tập Leave it to Beaver của Mỹ – ND
10. Một người Mỹ da đen đã bị một nhóm cảnh sát Los Angeles đánh liên tiếp bằng dùi cui, cùng lúc một nhóm cảnh sát khác bàng quan đứng nhìn. Cảnh này đã được một người đi đường ghi lại từ xa và làm dấy lên làn sóng phản nộ trong cộng đồng người Mỹ da đen. Sau đó trong một lên truyền hình, Rodney King đã nói câu “Chúng ta không thể sống hòa thuận được sao?” – ND
11. Một loại axit amin có trong thịt gà tây, L-tryptophan sản sinh ra vitamin B và axit nicotinic trong cơ thể, nhưng nó cũng gây buồn ngủ. – ND
12. Một lễ hội đấu bò kéo dài mười ngày được tổ chức hàng năm ở Calgary, Alberta, Canada. – ND
5. Một loại thuốc nhuận tràng – ND
6. Split-level: ngôi nhà được chia làm hai khu và sàn của khu bên này nằm cao hơn so với khu bên kia. Hai khu được nối với nhau bằng cầu thang – ND
7. Foam finger: một đồ vật có hình bàn tay nắm lại với ngón trỏ giơ lên cao, tượng trưng cho vị trí số một, thường dùng để cổ vũ trong các môn thể thao – ND.

8. Tên một bài hát của Elvis Presley, dịch sang tiếng Việt là Chó Săn – ND
- 16\.. Tác giả chơi chữ, dùng một từ tiếng lóng vừa chỉ thám tử tư, vừa chỉ bộ phận sinh dục.
- 17\.. Running Base: thuật ngữ bóng chày, chỉ việc cầu thủ của đội tấn công cố gắng chiếm chốt của đội phòng thủ.
- 18\.. File rất nhỏ lưu giữ những lần lướt web của người sử dụng trên máy tính.
- 19\.. Đơn vị đo trọng lượng của Anh Mỹ, một pound xấp xỉ 4,45kg.
- 3\.. Đơn vị đo chiều dài của Anh: 1foot = 0,3m.
- 4\.. Vị thần cai quản âm phủ trong thần thoại Hy Lạp.
- 5\.. Cảm giác đau đớn và khó thở của những người lặn sâu ở biển khi đột ngột ngoi lên mặt nước.
- 6\.. Ý nói khu sang trọng.
- 7\.. Abraham Zapruder, người duy nhất quay được đoạn phim chi tiết vụ ám sát tổng thống John Kennedy năm 1963.
- 20\.. Một nhân vật phản diện trong bộ phim A Christmas Carol, chuyển thể từ truyện ngắn cùng tên của Charles Dickens, được viếng thăm bởi ba hồn ma Giáng Sinh quá khứ, hiện tại và tương lai.
- 8\.. Đây là những thành tố thường xuất hiện trong tên người Do Thái.
- 9\.. tên một hiệu quần áo thời trang.
- 10\.. Một môn thể thao gần giống với bóng chày, nhưng sử dụng bóng to hơn, và bóng được lăn về đích thay vì được ném, và các cầu thủ đá bóng thay vì đập.
- 11\.. Chứng bệnh mà bệnh nhân thường chuyển tiếp giữa trạng thái cực đoan, từ kích động cho tới trầm cảm.
- 21\.. Kiểu để tóc quen thuộc của những người hói, nuôi dài lọn tóc ở một bên đầu rồi ép nó nằm che phần hói.
- 22\.. Fonzairelli, nhân vật trong phim hoạt hình những năm 70.
- 12\.. Hội chứng Stockholm là một hiện tượng tâm lý đôi khi xảy ra với con tin bị bắt cóc, theo đó nạn nhân bị bắt cóc thường tỏ dấu hiệu đồng cảm với kẻ bắt cóc mà không tính đến hoàn cảnh nguy hiểm hay rủi ro mà nạn nhân lâm phải.

23\ . Đồ ăn thanh khiết theo luật Do Thái.

13\ . Với người Do Thái, sinh nhật 15 là một dịp quan trọng, đánh dấu ngưỡng cửa trưởng thành của con trai.

24\ . Những hồ sơ hoàn tất là kết quả của nhiều năm nghiên cứu khoa học kết hợp với kinh nghiệm nhiều năm.

14\ . Con số trung bình của thị dân.

15\ . Nguyên văn là “Dying Nun” - dì phước chết, và “Flying Nun” - dì phước bay.

1\ . 90 - 95 điểm.

2\ . Nhóm trường danh giá nhất ở Mỹ.

A.A. (Alcoholics Anonymous): Tổ chức hỗ trợ những người nghiện rượu trên toàn thế giới.

Hasit: Một loại thuốc lá có khả năng kích thích và gây nghiện giống như cần sa.

Aspirin: Tên thuốc “aspirin” chính thức ra đời từ năm 1899 và ban đầu được bào chế dưới dạng bột, dùng để chữa bệnh cúm, cảm sốt.

Có hai loại suy nhược, ngoại sinh và nội sinh. Suy nhược ngoại sinh xảy ra khi cơ thể phản ứng lại những sự kiện bên ngoài và thường có liên quan mật thiết đến cảm giác đau buồn. Trong khi đó, suy nhược nội sinh là kết quả của cơ chế sinh hóa sai lệch và thường có liên quan đến yếu tố di truyền, ví dụ như chứng ăn uống vô độ hoặc nghiện rượu hay nghiện ma túy. Trong thực tế, tất cả những điều này chính là những biểu hiện khác nhau của cùng một hoặc các rối loạn sinh hóa tương tự trong cơ thể.

1. Hai nhân vật chính đã bước vào giai đoạn học đại học và đổi cách xưng hô, không gọi “cậu” như trước nữa mà gọi là “anh” như cách gọi khi kể chuyện ở hiện tại.

Palliative cure - Điều trị xoa dịu: Liệu pháp làm giảm các triệu chứng của rối loạn nhưng không chữa khỏi được nó. Ví dụ, điều trị ung thư ở giai đoạn cuối thường là điều trị xoa dịu. (Theo Từ điển Bách khoa Y học, giáo sư Ngô Gia Hy chủ biên.)

'Mizaru - Mikazaru - Mazaru' - Ba chú khỉ khôn ngoan đến từ Nhật Bản. Thông thường khi đôi tay khỉ che lại một nơi nào đó chính là để tự mình

thanh tịnh, cách ly khỏi những điều xấu xa, cám dỗ. Mizaru với đôi tay bịt tai 'không nghe điều xấu, Mikazaru với đôi tay che mắt 'không nhìn điều xấu' và Mazaru với đôi tay che miệng 'không nói điều xấu'. Đôi khi người ta còn thấy xuất hiện chú khỉ thứ tư mang tên Shizaru với đôi tay khoanh trước ngực, ngụ ý 'không làm điều xấu'.

Nữ bác sĩ người Mỹ gốc Thụy Sĩ, tác giả công trình 'On Death and Dying'(Chết và Chờ chết) rất nổi tiếng trong lĩnh vực tâm thần học.

1. Ngày giải phóng Hải Phòng.

1. Maria Montessori (31/8/1870 - 6/5/1952) là một bác sĩ và cũng là một nhà giáo dục nổi tiếng người Ý. Bà nổi tiếng với phương pháp giáo dục mang tên mình, được sử dụng phổ biến trên toàn thế giới. Montessori chia sự phát triển con người làm bốn giai đoạn; từ sơ sinh đến 6 tuổi; từ 6 - 12 tuổi; từ 12 - 18 tuổi và từ 18 - 24 tuổi. Mỗi giai đoạn có những đặc trưng không giống nhau và tương ứng là các phương pháp tiếp cận giáo dục khác nhau cho từng giai đoạn.

1. Bó hẹp hoạt động là cụm từ được dịch thoát nghĩa từ câu thành ngữ “Họa địa vi lao”, có nghĩa là vẽ cái nhà tù trên mặt đất. Ý chỉ phạm vi hoạt động bị bó hẹp, không được vượt ra ngoài khuôn phép.

2. Lawrence Kohlberg (1927 - 1987) là một nhà tâm lý học người Mỹ nổi tiếng với lý thuyết về sáu giai đoạn của sự phát triển đạo đức.

1. Jean Piaget (1896 - 1980) là một nhà tâm lý học và triết học người Thụy Sĩ. Ông nổi tiếng với những nghiên cứu nhận thức luận với trẻ em.

1. Vách đá trực quan hay còn gọi là Visual cliff do hai nhà tâm lý học người Mỹ R.D. Walk và E.J.Gibson thiết kế ra.

1. Abraham (Harold) Maslow (1908 - 1970) là một nhà tâm lý học người Mỹ gốc Nga, ông được biết đến qua mô hình tháp nhu cầu nổi tiếng. Tháp nhu cầu của ông có năm tầng, tầng thứ nhất là các nhu cầu cơ bản; tầng thứ hai là nhu cầu an toàn; tầng thứ ba là nhu cầu được giao lưu tình cảm và được trực thuộc; tầng thứ tư là nhu cầu được kính trọng, quý mến và tầng thứ năm là nhu cầu tự thể hiện bản thân.

2. Trường thiên tiểu thuyết “Jean Christophe” của Romain Rolland (1866-1944) được lấy cảm hứng từ cuộc đời Beethoven. Đây là tác phẩm mang

tính tự truyện, trình bày mọi vấn đề liên quan đến chính trị, văn học và nghệ thuật, tác phẩm đã mang lại cho tác giả giải Nobel năm 1915.

3. Tiểu thuyết của nhà văn Mỹ Theodore Dreiser, ra đời vào năm 1900.

1. Édouard Séguin (1812 - 1880) là một bác sĩ và nhà giáo dục sinh ra ở Clamecy, Nièvre, Pháp. Ông được ghi nhớ bởi những đóng góp cho các trẻ em suy giảm nhận thức ở Pháp và Hoa Kỳ.

2. Nguyên văn tác giả nói là Thiên (Tiên/trời), em bé phát âm ngọng thành Diên (Diàn/Đỉnh), dịch giả dịch thành “Trời” và “Tời” để chuyển tải cách phát âm ngọng của cháu bé.

3. Jean Piaget (1896 - 1980) là một nhà tâm lý học và triết học người Thụy Sĩ. Ông nổi tiếng về những nghiên cứu nhận thức luận về trẻ em. Lý thuyết về phát triển nhận thức và góc nhìn nhận thức luận của Piaget được gọi chung là 'Nhận thức luận di truyền' (genetic epistemology).

4. Sách do Nxb Tổng hợp thành phố Hồ Chí Minh xuất bản năm 2012.

5. Karl Witte (1800 - 1883) là nhà nghiên cứu về Dante của Đức, người lập kỷ lục tiến sĩ trẻ nhất thế giới ở tuổi mười hai, hiện kỷ lục này vẫn chưa bị phá vỡ.

1. Bertrand Arthur William Russell, Bá tước Russell III (1872 - 1970): một triết gia, nhà logic học, nhà toán học người Anh.

1. Jack London (1876 - 1916), nhà văn Mỹ nổi tiếng với tác phẩm “Tiếng gọi nơi hoang dã”, “Gót sắt”, “Tình yêu cuộc sống”, “Nanh trắng”.

1. Trung Quốc tính thang điểm 100.

1. Nguyên văn dùng một từ “kiêu ngạo”, nhưng do sắc thái biểu đạt và hoàn cảnh áp dụng trong tiếng Việt có đặc thù khác biệt so với tiếng Trung, nên dịch giả lựa chọn dịch thành hai từ “kiêu ngạo” và “kiêu hãnh (BTV).

1. Con lừa trong tiếng Trung phát âm là “lú”, con cá là “yú”. Bởi vậy ở đây bé nghe không rõ nên đã nhầm hai từ này với nhau.

2. Sigmund Freud (tên đầy đủ là Sigmund Schlomo Freud; 1856 - 1939) là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu phân tâm học.

1. Tam đoạn thức là công thức biện chứng phổ quát của mọi sự tồn tại, vận động và phát triển. Tam đoạn thức có ba thành phần chính: Chính đề, tức

luận đề chủ yếu; Phản đề, phủ định của chính đề theo nghĩa phủ định biện chứng; Hợp đề, tổng hợp chính đề và phản đề, là sự thống nhất mâu thuẫn giữa chính đề và phản đề, là sự phủ định của phủ định nguyên đề.

2. Chuỗi thức ăn (quan hệ thức ăn) là một dãy gồm nhiều loài sinh vật có quan hệ dinh dưỡng với nhau, loài đứng trước là thức ăn của loài đứng sau.

1. “Hoàng tử bé”: Tác phẩm nổi tiếng của nhà văn Antoine de Saint-Exupery, xuất bản năm 1943.

2. Để phát triển năng lực tư duy, rèn luyện kỹ năng làm việc và quản lý công việc của trẻ, Montessori dành cho trẻ những khoảng thời gian mở để thực hiện các “dự án” của mình. Dựa trên quan sát, bà đưa ra kết luận rằng, trẻ em thể hiện sự tập trung cao độ khi được tự do khám phá vô số những điều thú vị xung quanh. Do đó các giáo viên Montessori cho phép trẻ tự chọn công việc mà chúng sẽ làm, tự quyết định cách làm và thời gian hoàn tất. Như vậy, học sinh thì được tự do tìm hiểu và trải nghiệm trong khi giáo viên có thời gian để quan sát và giúp đỡ trẻ khi cần. Giáo viên không yêu cầu trẻ bỏ dở công việc của chúng, trừ khi thực sự cần thiết.

3. Montessori phát triển bộ đồ dùng dạy học để phát triển năm lĩnh vực: giác quan, kỹ năng cuộc sống, ngôn ngữ, toán, địa lý và văn hóa. Bộ đồ dùng dạy học này bao gồm 134 trò chơi khác nhau dành cho trẻ. Các trò chơi này được thiết kế để trẻ tự chơi và tự kiểm chứng kết quả công việc của mình (ví dụ bộ xếp hình bản đồ thế giới, nếu các mảnh ghép sẽ chưa khớp lại được với nhau, trẻ tự biết là mình chưa xếp đúng). Giáo viên được đào tạo để hiểu rõ ý nghĩa của mỗi trò chơi, quy trình và cách giải thích cho trẻ. Trong giờ học, trẻ tự lựa chọn trò chơi cho mình - mỗi trò nhằm phát triển một hay một vài trong số năm lĩnh vực trên. Nếu trẻ gặp khó khăn, giáo viên sẽ đưa ra chỉ dẫn hợp lý cho trẻ. Ở đây, tác giả muốn hướng con thao tác các đồ dùng dạy toán.

1. Ở đây nguyên văn là “Hộp thứ ba là sắc thái màu của cả hai hộp đầu tiên”, nhưng trên thực tế không phải vậy, hộp thứ hai đã bao gồm ba màu của hộp thứ nhất, trong khi hộp thứ ba chỉ có chín màu. Tham khảo thêm tại: <http://www.infomontessori.com/sensorial/visual-sense-color-tablets.htm> và <http://www.nienhuis.com/en/third-box-of-color-tablets-1-2.html>

2. Paul Cézanne (1839 - 1906) là một họa sĩ người Pháp thuộc trường phái hậu ấn tượng, là người được coi là cây cầu nối giữa trường phái ấn tượng thế kỷ 19 và trường phái lập thể thế kỷ 20.

3. Claude Monet (1840 - 1926) họa sĩ nổi tiếng người Pháp, một trong những người sáng lập ra trường phái ấn tượng.

4. Triết lý loại suy, hay suy luận loại suy xuất phát từ sự giống nhau có thực của hai đối tượng đó để đưa ra kết luận.

1. Erich Seligmann Fromm (1900 - 1980) là nhà tâm lý học xã hội, nhà phân tâm học, nhà xã hội học, triết gia nhân văn và nhà xã hội học dân chủ người Đức.

2. Alfred Adler: Bác sĩ và nhà tâm lý học người Áo, được biết tới nhiều nhất với tư cách người sáng lập ra Tâm lý học cá nhân (Individual psychology). Được tin nhiệm ngang với Carl Jung và Sigmund Freud như một trong những nhà sáng lập có ảnh hưởng nhất tới tâm lý học hiện đại. Trong số những đóng góp chủ yếu của Adler phải kể tới kỳ vọng bẩm sinh (birth order) trong sự hình thành nhân cách, sự ảnh hưởng của việc bỏ bê hoặc nuông chiều trong sự phát triển của trẻ em, khái niệm một động lực về “bản ngã hoàn hảo” (self perfecting) trong sự tồn tại của con người, và ý tưởng rằng người ta cần nghiên cứu và đối xử với bệnh nhân như là “con người toàn thể” (a whole person). Một nguyên lý quan trọng khác trong lý thuyết của Adler đó là những mơ tưởng của con người trong tuổi thơ có thể hướng dẫn cho sự nhận thức và các lựa chọn theo suốt cuộc đời họ, và khả năng cùng làm việc với người khác vì một lợi ích cộng đồng là tiêu chuẩn chính yếu về sức khỏe tâm thần.

3. Trích bài thơ “Lời tự thú” Pushkin, Tạ Phương dịch.

1. CCTV (China Central Television) - Đài truyền hình trung ương Trung Quốc.

1. Giáo dục Waldorf là một phương thức giáo dục dựa vào lý thuyết nuôi dạy trẻ của triết gia người Áo Rudolf Steiner.

1. Anton Pavlovich Chekhov (1860-1904) là nhà viết kịch người Nga nổi tiếng và có ảnh hưởng lớn trên thế giới với thể loại truyện ngắn.

2. “Ruồi trâu” là cuốn tiểu thuyết của nhà văn Ethel Lilian Voynich, xuất bản năm 1897 tại Hoa Kỳ và Anh.